

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

20. DUBNA 2008

Z obsahu:

Velký papež a jeho poselství

Homilie Benedikta XVI.

2. dubna 2008

- strana 2 -

Popřít ďábla je holý nesmysl

Raniero Cantalamessa

- strana 4 -

Satanovi přívrženci se dali do pohybu

- strana 4 -

Ďábel ve vesnici

Mbandza

Stanislav Pavlowski

- strana 6 -

Kdo je Luisa Piccarreta?

P. Filip M. Ant. Stajner

- strana 7 -

Zázrak odpuštění

Pater Ubald Paulus Rugi-

rangoga, posel smíření

po genocidě ve Rwandě

- strana 8 -

Boží sláva

a nádhera pro nás

Co nám říká Zjevení

o našem povolání

- strana 10 -

Opravdová víra

ve zmrtvýchvstání

Bernhard Springer

- strana 11 -

Výročí předání

Memoranda

- strana 12 -

Velký papež a jeho poselství

Drazí bratři a sestry!
Datum 2. dubna zůstalo zapsáno v paměti Církve jako den, kdy odešel z tohoto světa služebník Boží papež Jan Pavel II. Prožíváme v dojetí ony hodiny sobotního večera, kdy zprávu o smrti přijal velký zástup v modlitbě, která zaznívala na Náměstí Svatého Petra. Na několik dnů se stala vatická bazilika a toto náměstí doslova srdcem světa. Nepřerušovaná řeka poutníků vzdávala poctu u rakve ctihodného pontifika a jeho pohřeb byl posledním svědectvím úcty a lásky, jakou si získal v duších tolika věřících a osob ze všech částí světa. Jako před třemi roky také dnes neuplynulo mnoho času z velikonoční doby. Srdce Církve je ještě hluboce ponořeno do tajemství zmrtnýchvstání Páně. Po pravdě řečeno celý život mého milovaného předchůdce, zvláště pokud jde o jeho petruskou službu, můžeme číst ve znamení zmrtnýchvstalého Krista. Živil k Němu mimořádnou víru, udržoval s Ním jedinečný a nepřerušovaný intimní rozhovor. Mezi mnoha kvalitami lidskými i nadpřirozenými měl i onu výjimečnou duchovní a mystickou vnímavost. Stačilo pozorovat ho při modlitbě. Doslova se ponořil do Boha a zdálo se, že všechno ostatní jako by pro něho zůstávalo v těch chvílích cizí. Liturgické slavnosti ho viděly jako usebraného na vykonávané tajemství s vrcholnou schopností spojovat výmluvnost Božího slova s hlubokou úrovní Božího plánu v dějinách. Mše svatá, jak často opakoval, byla pro něho středem dne a celého života. „Živá a svatá“ realita Eucharistie mu dodávala duchovní energii, aby mohl vést Boží lid na cestě dějinami.

Jan Pavel II. zesnul v předvečer druhé neděle velikonoční, když se naplňoval „den, který učinil Pán“. Jeho agonie se odehrávala v rámci tohoto „dne“, v tomto období nové doby, která je „osmým dnem“, tak jak to

chtěla Nejsvětější Trojice skrze dílo Slova, které se vtělilo, zemřelo a vstalo z mrtvých. Jan Pavel II. prokázal již dříve ve svém životě, že je jistým způsobem ponořen v této duchovní dimenzi, a to zvláště při plnění poslání Nejvyššího velekněze. Jeho pontifikát ve svém celku i v tolika zvláštních momentech se jevil jako znamení a svědectví Kristova zmrtnýchvstání. Velikonoční dynamismus, který učinil ze ži-

vota Jana Pavla II. totální odpověď na Pánovo volání, nemohl se projevit bez účasti na utrpení a smrti božského Mistra a Vykupitele. „Toto slovo je jisté,“ tvrdí apoštol Pavel, „že když jsme s ním zemřeli, budeme s ním také žít, když jsme s ním vytrvali, budeme s ním i kralovat“ (2 Tim 2,11-12). Karol Wojtyła zakoušel pravdivost těchto slov již od dětství, když potkával na své cestě kříž ve své rodině

i ve svém národě. Velmi brzy se rozhodl nést ho spolu s Ježíšem a kráčet v jeho šlépějích. Chtěl být jeho věrným služebníkem a přijmout povolání ke kněžství jako dar a úkol pro svůj život. S Ním žil a s Ním chtěl také zemřít. A to všechno skrze zvláštní rozjímání o přesvaté Marii, Matce Církve, Matce Vykupitele, intimně a aktivně přidružené k jeho spasitelnému tajemství smrti a zmrtnýchvstání.

V této úvaze nás vede v biblickém čtení právě vyhlášené: „Nebojte se!“ (Mt 28,5). Slova anděla zmrtnýchvstání určená ženám u prázdného hrobu, která jsme nyní slyšeli, se stala zvláštním způsobem mottem na rtech papeže Jana Pavla II. již od slavnostního začátku jeho petruské služby. Mnohokrát je opakoval Církvi a lidstvu na cestě k roku 2000 a pak v onom historickém pohledu ještě dále, do úsvitu třetího tisíciletí. Pronášel je vždy s neochvějnou pevností, když se nejdříve rozmáchl svou pastýřskou holí, na jejímž vrcholu byl kříž, a pak když jeho fyzických sil začalo ubývat, se o ni jako by opíral až do posledního Velkého pátku, kdy se účastnil křížové cesty v soukromé kapli a tiskl Kříž ve své náručí. Nemůžeme zapomenout na toto jeho poslední mlčenlivé svědectví lásky k Ježíši. Také onou výmluvnou scénou lidského utrpení a víry v poslední Velký pátek ukazoval věřícím a světu tajemství celého křesťanského života. Jeho „Nebojte se“ nebylo založeno na lidských silách ani na dosažených úspěších, nýbrž pouze na Božím slovu, na Kristově kříži a zmrtnýchvstání. Jak byl krok za krokem zbavován všeho a nakonec i samotného slova, projevoval se tento Kristův odkaz s rostoucí evidencí. Tak jak tomu bylo u Ježíše, i pro Jana Pavla II. nakonec udělala slova místo pro krajní oběť, dar sebe

Pokračování na str. 12

Velký papež a jeho poselství

Editorial

V dnešním evangeliu se nám Pán představil v obdivuhodné definici, jejíž tři slova vlastně obsahují celé jeho dosavadní hlásání: Náš Pán je jediná **cesta**, která vede bezpečně k Otci, jedinému cíli našeho pozemského putování. Proto se narodil a proto přišel, aby o tom vydal svědectví **pravdy**, která je pravdou o jediném smyslu naší existence. Tímto smyslem je život v Bohu a bez něho všechno ztrácí svůj smysl. Přišel k nám, abychom měli tento **život** a měli ho v hojnosti. Jeho slova jsou oživující duch a jsou život. Kdo Ježíše následuje, má světlo života. Pán je **cesta**, která nám dává **život**, protože nás učí nejhlubší **pravdě** o jeho Otci, o člověku i o všem stvoření.

Velikonoce jsou oslavou Ježíšova vítězství, vítězství jeho cesty, pravdy a života nad Protivníkem, který se vyznačuje tím, že je jeho úplným opakem: Kníže tohoto světa, jak ho Pán nejčastěji definuje, je totiž **scestí, lež a smrt**. Kristus svou mocí zničil moc zlého, ale to neznamená, že zničil moc ďábla nad člověkem paušálně a bezpodmínečně. Zničil jeho moc jen nad těmi, kteří uvěří v jeho jméno. Pokud lidé v jeho jméno odmítají uvěřit, anebo – co je ještě

mnohem horší – pokud v něho přestanou věřit, zlý duch se k nim vrátí, aby se v domě, který už byl po něm vymeten a vyčištěn, znovu usadil spolu se sedmi dalšími zlými duchy, horšími než je sám.

Boží království nepřišlo samo od sebe, ale je to dílo Božího Syna, který mu dělal místo nejdříve tím, že ukončil vládu zlých duchů jak osobně, tak i prostřednictvím těch, které k tomu povolal. Říká Židům: „Jestliže vyháním prstem Božím zlé duchy, znamená to, že k vám přišlo Boží království“ (srov. Lk 11,20; Mt 12,28). O pravdivosti Ježíšových slov nemůžeme pochybovat, ale to znamená, že musíme připustit i jejich opak: Všude tam, kde se moc zlého opět rozmáhá a nikdo ho nevyhání, je to neklamně a varovně znamení, že z těchto míst Boží království odchází.

Stačí docela letmý pohled na současný svět, abychom mohli konstatovat, že je to svět, kde vládne nikoliv Pán, cesta, pravda a život, ale ďáblovo scestí, lež a smrt. Jedině scestná společnost se může holedbat svobodou jakožto osvobozením od dobra, povinnosti a odpovědnosti. Jedině scestná společnost se zastává

Pokračování na str. 13

Pravý domov

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Abyste i vy byli tam, kde jsem já.

Dnes se máš s Pánem setkat ve Večeřadle. Dobře se na to setkání připrav. Bude se ti zdát, že slyšíš slova loučení. Pán však jen připravuje své vyvolené na jiný způsob své přítomnosti uprostřed nich i v každém z nich, tedy i u tebe. Ježíšova slova proto nemají vyvolat zármutek, nýbrž radostnou naději a jistotu. Věnuj tedy něco ze svého času a pros Ducha Svatého, aby tě uvedl do jeho společnosti.

Dnešní Ježíšova závěrečná slova jsou vlastně shrnutím podstaty jeho radostné zvěsti: všechno, co udělal, všechno, co vyslovil, má jediný smysl a cíl: chce tě vzít k sobě, chce, abys byl tam, kde je On. Protože to však překračuje všechny tvé představy, musíš se zatím spolehnout na svou víru. Tvoje víra ti bude skutečnou oporou, jestliže se změní v pevnou jistotu. Pokud v tobě zůstává strach a úzkost, je to proto, že se neopíráš o víru v Pánovo slovo, ale o své dosavadní lidské představy a zkušenosti. Tvoje budoucí odvaha závisí tedy na tom, zda najdeš v sobě dostatek odvahy uvěřit v Ježíše.

Co to vlastně pro tebe znamená? Že i všechno tvoje jednání a konání, všechno, s čím se setkáš a co budeš prožívat, má svůj jediný smysl v tom, aby tě Ježíš mohl vzít k sobě, abys byl tam, kde je On. Ať se tu tedy na zemi setkáš s čímkoliv, čeká tě zcela jinde než zde ono místo, které ti připravuje Ježíš. Kde to je? „V domě mého Otce.“

Zdá se ti to málo? Poděkuj Tomášovi, že našel odvahu přiznat se i za tebe, že vlastně nevíš, kde to je, ani kudy se tam jde.

I v této Ježíšově odpovědi najdeš podstatu radostné zvěsti: *Já jsem CESTA. Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze mne.* Ježíš jde k Otci nejen proto, aby ti připravil místo, ale také proto, aby ti ukázal cestu, kudy se jde k Otci. Od té chvíle, kdy začal svou lidskou existenci v panenském lůně své Matky, aby se mohl narodit jako jeden z lidí, když se podřídil poslušně svým rodičům a svým představeným, pracoval, staral se a strádal jako chudý řemeslník v opovrhovaném zapadákově, zapomínal na sebe a ochotně chodil a prokazoval dobrodiní,

celou tu dobu ti svým způsobem života ukazuje cestu k Otci.

Proč právě tuto cestu? Protože Ježíš je také PRAVDA. Abys dobře pochopil, kam máš jít a kdo je ten Otec, v jehož domě je mnoho příbytků, přišel ti Ježíš přiblížit jeho nekonečnou a nevýstižnou velebnost a dokonalost v lidských rozměrech a s přijatelnou přesvědčivostí: „Kdo vidí mne, vidí i Otce.“ Co tedy tohoto syna člověka tak odlišuje od ostatních lidských synů? Je to jeho **dobrotivá láska** k lidem, která ho vede, aby nešetřil kroků a námahy při vyhledávání lidské bídy a utrpení a vracel lidem zdraví, naději a radost, **milosrdná láska**, s níž hledal, co bylo ztraceno a zahynulo, a ujímal se hříšníků, aby je zbavil vin a otroctví satanské posedlosti, **vsestravující láska**, s jakou se dává duším za pokrm, a **všeobětující láska**, která ho vystavila potupě a mukám, aby zemřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci⁽¹⁾. Takový je tedy Otec, který miluje do krajnosti, který miluje tak, že vlastního Syna nešetřil, ale za nás za všechny ho vydal⁽²⁾.

Chápeš už, jaká je pravda o této cestě? Je to cesta k tvému existenciálnímu začátku, pro který jsi byl stvořen, abys byl obrazem samotného Boha, aby ses mu podobal⁽³⁾. Na svém Synu, který se proto stal člověkem, ti názorně ukazuje všechno, v čem se můžeš a máš Bohu podobat. Na této své cestě ti Ježíš zaručuje ŽIVOT. Ježíšův život je víc než tvoje zdraví a tělesná kondice. Ježíšův život překračuje hranice lidské smrti a mění ji ze zoufalého konce na bránu k životu bez hranic a bez mezí. Tvé srdce se nemusí chvět úzkostí ani tváří v tvář smrti, protože ona je jen posledním krokem na cestě, po které tvůj Pán šel před tebou k Otci a která i tebe přivádí k Němu na připravené místo.

To je víra, která tě nejen může zbavit úzkostí, ale také tě může uschnout, abys dělala skutky, které činí Ježíš, dokonce ještě větší skutky. Tvá víra tě má přivést na cestu, na které nebudeš mluvit a nebudeš jednat sám od sebe, ale tvé skutky bude činit sám Otec.

Připoj se k Pánu, živému kameni, abys i ty sám byl živý kámen, duchovní chrám, svatě kněžstvo, abys z popudu Ducha přinášel oběti Bohu příjemné pro Ježíše Krista.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 8,32;

⁽²⁾ Jan 3,16; ⁽³⁾ Gn 1,26

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 6,1-7

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct (apostolů) proto svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha Svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, prosluly z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

2. čtení - 1 Petr 2,4-9

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které z podnětu Ducha přináší oběti Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmě o tom stojí: „Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.“ Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to „kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopytá.“ Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

Evangelium - Jan 14,1-12

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám to. Odcházím vám připravit místo. A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a vidíte, jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi a neznáš mě?“

Pokračování na str. 10

Popřít ďábla je holý nesmysl

Západní svět si myslí, že skoncoval s ďablem. Dívá se na něho jako na mýtus. I mnozí teologové jsou toho názoru. Jsou tedy křesťané, kteří věří v ďábla, fundamentalisté? Naopak, říká papežský kazatel, jsou spíše realisté.

Dnes jsou pojmy ďábel, satanisté a podobné fenomény navýsost aktuální. Jsou důvodem vážných starostí pro naši společnost. Náš technologizovaný a industrializovaný svět se hemží kouzelníky, kvalifikovanými čaroději, okultismem, spiritismem, jasnovidci, prodavači amuletů a dokonce satanskými sektami.

Ďábel vyhozený dveřmi se vrátil oknem, to znamená - vypuzení vírou vrátil se skrze pověry.

Vyprávění evangelia o pokušení Pána na poušti nám může pomoci, jak vnést do této tematiky trochu světla. Především: Existuje ďábel skutečně? Znamená slovo ďábel opravdu osobní skutečnost, která má rozum a svobodnou vůli, nebo se jedná pouze o symbol, o výraz, který sumarizuje morální zlo ve světě tím, že ho odívá slovem, nebo o kolektivní nevědomí, odcizení a podobně?

Mnoho velkých intelektuálů sice nevěří v ďábla v onom prvním významu. Je však třeba dodat, že velcí spisovatelé a myslitelé jako Goethe a Dostojevský brali existenci ďábla velice vážně. Charles Baudelaire, kte-

rého jistě není možno zrovna počítat mezi světce, jednou řekl: „Největší ďáblova lest spočívá v tom, jak nás přesvědčil, že neexistuje.“

Hlavní důkaz o existenci ďábla nám evangelia neposkytují četnými pasážemi o posedlých, protože v interpretaci této posedlosti může jít také o starověká přesvědčení o původu některých nemocí.

Ježíš, kterého ďábel na poušti uvedl do pokušení, však je tímto důkazem, a také mnoho svatých, kteří v průběhu svého života museli bojovat s knížetem temnot. Oni nebojovali jako Don Quijote s větrnými mlýny, naopak, ostatně byli to lidé s vytríbeným citem pro realitu a měli obzvláště zdravou psychiku.

Mnozí to pokládají za bláznovství - věřit v ďábla, protože se opírají jen o knihy. Tráví svůj čas v knihovnách a u psacího stolu, ačkoliv ďábel nemá vůbec zájem o knihy, nýbrž o lidi, zvláště o světce.

Je možné poznat ďábla, když vlastně nemáme co do činění s ním, nýbrž s jeho představami, tzn. kulturními, náboženskými a etnologickými tradice-

mi ďábla? V nich se pojednává o ďáblu s velkým sebevědomím a ďábel se odbývá jako „středověké tmářství“.

Ale to je pouze falešná jistota. Je možno ji srovnat s jistotou člověka, který prahne po tom, aby neměl žádný strach ze lvů. A jako zdůvodnění uvádí, že se nemusí nikdy bát lva, protože už ho dostatečně často viděl na fotografiích a v knihách.

Na druhé straně je to zcela logické a normální, že někdo nevěří v ďábla, když nevěří v Boha. Jak krajně tragické by to však bylo, kdyby ten, kdo nevěří v Boha, věřil v ďábla!

To nejdůležitější není, když nás křesťanská víra učí, že ďábel skutečně existuje, nýbrž to, že Kristus ďábla porazil. Pro křesťany nejsou Kristus a ďábel dva rovnocenné navzájem protikladné principy, jak je tomu v určitých dualistických náboženstvích. Ježíš je Bůh a Pán a ďábel není nic jiného než stvořená bytost, která se stala zlou.

Moc nad člověkem mu byla dána jen proto, že člověk má schopnost svobodně se rozhodnout, a také proto, aby nebyl pyšný (srov. 2 Kor 12,7) a nezačal si věřit, že si může sám všechno zařídit a nepotřebuje Spasitele. „Ďábel se zbláznil,“ zpívá se v jednom spirituálu. „On vystřelil, aby zničil mou duši, ale špatně mířil, zničil místo toho moje hříchy.“

S Kristem se nemusíme ničeho bát. Nic a nikdo nám nemůže uškodit, když to sami nechceme. Jeden starý církevní Otec jednou řekl, že po Kristově příchodu je ďábel jak uvázaný pes. Může štěkat, jak chce. Pokud k němu sami nejdeme, nemůže nás pokousat. Ježíš se na poušti od ďábla osvobodil, aby nás osvobodil od něho.

Vision 2000 - 2/2008

V dokumentu „Satanismus a sektářská scesti“, který vydala meziministerská pracovní skupina pro sledování sektářských společností, je internet označen za místo, na kterém satanismus sdružuje své přívržence. „Satanisté dávají přednost osobním kontaktům a využívají možnost, jakou jim poskytují anonymita vztahů v internetu,“ uvádí dokument.

To se stalo Baptistovi. Bohu díky bez dalších následků. Při chatu se na něho upjal jeden satanista. Navrhl mu, aby se zúčastnil černé mše. Dohodli si schůzku. Následovaly hodiny rozhovorů o lidských obětech při černých mších... Baptist s tím nakonec nechtěl mít nic společného: „Dostal jsem velký strach...“

„Internet se ukazuje jako dobrý nástroj k tomu, abychom navázali nenápadný kontakt, šířili různé zprávy, aniž by o tom někdo odpovědný - třeba rodiče - věděl.“

Z virtuálního světa je pak jen krok do světa reálného. Od roku 2005 významně přibývalo ve Francii satanských aktivit. Bylo registrováno 214 poškozených objektů, o 60 % více než v předchozím období, a ve většině případů je mají na svědomí mladí lidé ovlivnění satanismem.

Rok 2006 dále potvrdil tuto tendenci. V Bretani bylo podpáleno několik kostelů, např. v Sait

Tugdual. V Rospordenu byla zničena křížová cesta, v Saint Thurienu zrušeno hřbitov. Pokaždé se zde objevilo znamení 666, namalované na kamenech, povalené kříže, což jasně ukazuje na satanismus.

V noci z 11. na 12. dubna 2006 bylo zničeno 77 hrobů na hřbitově v Léhonu. Kříže byly obráceny a takto vztyčeny. „Ni-

Satanovi přívrženci se dali do pohybu

*O skutečnostech, jako jsou následující, se v médiích mluví zřídka. I tyto věci je však třeba vidět – aniž bychom je přeceňovali – abychom nepropadli dnes velice rozšířené bláhové důvěřivosti. Následující fakta uveřejnil časopis *Familie Chrétienne* 20. 7. 2007.*

kdy jsme si zatím v naší obci nemuseli stěžovat na rasistické projevy. Žádný cizinec zde není pochován. Stojíme před hádankou: Proč to? K čemu? Vypadá to jako rituální jednání,“ stěžuje si místní starosta této malé obce.

Takřka shodný scénář se objevuje v Mensil-sur-Oger. 30. dubna, v den založení satanské sekty, byl zpuštěn místní hřbitov. Krátce nato byli zatčeni dva muži ve věku 24 a 43 let. Byli to satanisté, kteří doznali, že jednali v rámci rituálních aktů.

Svět kultury k tomu svým způsobem přispívá. V únoru 2006 v nakladatelství „Camion Noir“ (Černý kamion) u „vydavatele, který transportuje siru“, se objevilo francouzské vydání „Satanské bible“. Její autor, nedávno zesnulý Anton Szandor la Vey, je zakladatelem Satanovy církve v San Franciscu. Od jejího vydání v roce 1969 bylo na světě rozšířeno 600 000 exemplářů této knihy. Vydavatel odmítá uvést výši nákladu ve Francii. „Je jich mnoho tisíc, protože je to titul, který se dobře prodává...“ poznamenává Sébastien Raizer, jeden ze zakladatelů Camion Noir a překladatel knihy.

Satanismus neoslovuje jen mladé, ale i starší lidi. Konají své

Anton Szandor la Vey

vlastní obřady, např. v Paříži na hřbitově Père Lachaise. Ze všech členů EU je Francie na prvním místě v počtu nočních návštěv na hřbitovech. Na tisíce hrobů bylo poškozeno. Pro své rituály vyhrabávají satanisté dětské mrtvoly. Bylo také vykradeno několik set svatostánků. Ukradené hostie se nabízejí na internetu za vysoké ceny – pro černé mše.

Arcibiskup v Avignonu Mons. Cattenoz sděluje, že nestačí počítat poškozené kostely: „Vyzývám všechny státní pořádkové síly, aby podnikly vše, co je v jejich moci, a vyšetřily toto nepřístojné jednání v naší společnosti. Chtěli bychom v ní ještě obnovit ohled k našemu náboženskému životu.“

Z Vision 2000 - 2/2008 přeložil -ls-

Hřbitov poničený satanisty

KRÁSA STARÉ LITURGIE

Prezident papežské komise Ecclesia Dei kardinál Dario Castrillon Hoyos prohlásil v interview pro L'Osservatore Romano, že Motu proprio *Summorum Pontificum*, povolující tradiční římskou liturgii, již přivedlo mnoho odloučených k jednotě s Církví. Upozornil také, že z Bratrstva Pia X. jsou exkomunikováni jen čtyři biskupové, které vysvětil arcibiskup Lefebvre. Nedoporučuje však katolíkům účast na jejich bohoslužbách, pokud mají možnost navštívit v neděli jinou mši svatou. Přiznal, že sám objevil bohatství staré liturgie, které se příležitostně účastní.

PLACIDO DOMINGO PRO PAPEŽE

Známý operní tenorista bude při papežské mši v Washingtonu 17. dubna zpívat píseň Panis Angelicus. Při té příležitosti budou účinkovat čtyři pěvecké sbory, které přednesou písně v deseti různých řečech.

TŘI OSUDOVÉ KROKY EVROPY

Při mši svaté v jeruzalémském Večeřadle, které se účastnilo více než 150 biskupů, prohlásil kardinál Schönborn, že Evropa řekla v poslední době třikrát „NE“ ke své budoucnosti: Když v roce 1968 odmítla encykliku *Humanae vitae*, několik let nato uzákonila potraty a nakonec uzákonila homosexuální svazky. Během dvou generací se zmenší počet obyvatel o polovinu. Ve skutečnosti je katolická církev v Evropě jedinou institucí, která se zasazuje o budoucnost Evropy. V podobném smyslu se vyslovil i kardinál Stanislav Dziwisz, někdejší sekretář Jana Pavla II.

KONEC SVĚTA NEPŘÍŠEL

Čtrnáct členů jedné sekty v Rusku opustilo podzemní úkryt, ve kterém od října loňského roku čekali na konec světa. Když se dva podzemní prostory zhroutily, vrátili se na den

ni světlo. Čtrnáct dalších zůstává v podzemí. Úřady s nimi vyjednávaly větracími šachtami.

ZRŮDA V BRITÁNII

Britští vědci vytvořili embryonálního míšence člověka a krávy. Stalo se tak při výzkumu buněk na univerzitě v Newcastlu. Po třech dnech bylo zrůdné embryo zničeno. Vláda chce podobné pokusy uzákonit. Církev proti těmto postupům ostře protestuje.

CHVÁLA PRO PIA XII.

Bývalý římský nejvyšší rabín Elio Toaff prohlásil, že vztahy mezi Vatikánem a židovstvím nejsou vůbec v krizi. „Jsme na správné cestě.“ Rozruch kolem velkopáteční modlitby pokládá za neodůvodněný. Každý má přece právo modlit se tak, jak věří. Podle jeho přesvědčení nebyl Pius XII. vůbec antisemita, nýbrž naopak mnoho Židů zachránil před jistou smrtí.

MUSLIMŮ VÍCE NEŽ KATOLÍKŮ

Podle vatikánského statistického úřadu překročil počet muslimů ve světě počet katolíků. Muslimové tvoří 19,2 % světového obyvatelstva, zatímco katolíci jen 17,4 %. Všech křesťanů je zatím 33 %. Takřka polovina katolíků žije v Americe. Katolických kněží přibývalo asi 700, ale zásluhu na tom mají především asijské země.

MASOVÉ MŠE?

Nepříznivé počasí při velikonocní bohoslužbě na Svatopetrském náměstí podpořilo úvahy o vhodnosti velkých eucharistických bohoslužeb pod širým nebem. Nejde však jen o počasí. Sám Svatý otec Benedikt XVI. mluví o tom, že je to nedořešená otázka. Charakter tajemství, jakým je mše svatá, vyžaduje menší společenství se vzájemnými vztahy. Nic proti velkým setkáním s papežem, ale musí to být vždy právě mše svatá?

Kath-net

Všechno začalo po bezesné noci s prudkým lijákem a blýskavicí. V 5.30 bylo už jen husté vlhké šero. Blátivá cesta kolem kaple se změnila v jezero plné černé vody. Vyhrnu si nohavice, vezmu zvonky a pořádám sám procesí. Zvoním ze všech sil a budím lidi, že je čas k raní modlitbě. Předbíhám tak den. Víím, že nadejde náhle. V šest hodin vystoupí slunce na horizontu. Začne tropická rovníková lázeň. Namáhavý den bez odpočinku až do večera.

Prěkvapuje mě, že kolem kaple nejsou děti. Obvykle ony konají procesí se zvonky a vyhánějí celou vesnici do Božího domu. To je pro ně velká zábava. To byl jejich vklad do evangelizace. Víím, že vždycky dlouho vyzvánějí u dveří sekretáře komunistické strany, který se vyznačuje tím, že je ateista. Když mluvil o tom, že jedinou cestou je marxismus, lidé se dívali na svou jedinou cestu zalitou vodou, která vede do neznáma.

Místní komunista se snaží dokázat, že má vládu. Vesničané ho označují jménem „Moyibi“, což znamená prostě zloděj. Já se jen s velkou námahou zabývám jeho dotěrné žebroty. Mám vždy dojem, že mě chce svléknout i z posledních kalhot.

Ale teď sedím v kapli a přemýšlím o celodenním plánu své pastorační služby v této vesnici 100 km od Oyo. Na rovníku už začal den. Tady neznají nějaké nesmělé jitřenky. Tady má všechno ráz překvapení.

Hledám odpovědného správce kaple. Je to skoro farář. Možná, že mi vysvětlí, co znamená to ticho po včerejší bouři. Cítím, že se muselo stát něco vážného. Nad vesnicí visí paralýza strachu a beznaděje.

Před chatou mého „faráře“ tleskám do dlaní a volám „ko ko ko“. Tak ohlašuji svůj příchod. Klepat nesmím, protože by si mohl myslet, že se chci k němu vloupat. Alfons Ngaporo konečně vychází. Znáím ho

Ďábel ve vesnici Mbandza

již několik let. Kdysi byl šoférem, ale při nehodě přišel o pravou nohu. Přěškolil se na krejčího. Má šicí stroj Singer, ženu a osmero dětí. Jako jeden z mála křesťanů žije jen s jednou ženou. Umí také francouzsky. Při mši překládá evangelium a dodává svůj komentář. Má dobrý hlas, ale špatný sluch. Začíná tradiční rituál vítání:

- Dobrý den, Alfonsi!
- Dobrý den, knězi!
- Máš se dobře?
- Ne, nemám.
- Co se stalo? Nemoc?
- Ano, mnoho nemocí!

Následuje litanie všech možných chorob. To chce trpělivost. Má v tom určitý systém. Na prvním místě jsou záležitosti žaludku. Žaludek je základ.

- Nzala - Mám hlad!

Pak následuje srdce, které umísťuje přesně tam, kde má žaludek. A pak následují další historie. Naslouchám trpělivě a dívám se se starostí na stoupající slunce. Začíná být horko.

- Kwanga te! - Nemáme maniok.

To je něco jako u nás - nemáme chleba.

- Suklai te! - Nemáme cukr.
- Sawuni te! - Nemáme mýdlo. Je to na něm vidět.

Dále už neposlouchám, protože víím, co všechno ještě bude následovat. Všechno je špatné.

P. Stanislav Pavlowski

V rodině jsou všichni nemocní a jen tak tak, že žijí. Můj ubohý „farář“ z Mbandza! Ale proč mi to všechno vykládá, když to tak ve skutečnosti není?

Můj ubohý Alfons má strach ze zlých duchů. Běda, kdyby slyšeli, že se Alfonsovi něco podařilo! Jen aby neškodili a nepro následovali ho v noci!

Jen ať si nemyslí, že v rodině je všechno v pořádku! Nevidí, že on sám je katolík, že dokonce odpovídá za kapli a za společenství v době knězovy nepřítomnosti. To všechno má docela malý vliv na způsob jeho myšlení. V hloubi duše žije vírou svých předků. Čas od času, když přijede kněz, je Alfons katolíkem.

Jak by mohl být jiný než ostatní? Alfons věří v Boží Prozřetelnost, ale současně si myslí, že je výhodné být zadobře se zly-

mi duchy. Má strach z těch tajemných bytostí, které odpovídají za dešť, sucho, nemoci, katastrofy v rodině, neúspěšné lovy ryb. Vůči nim je třeba žít v poníženosti a pokoře... Pak se jim nevyplatí, aby sestupovali na tak nízkou úroveň. To je primitivní moudrost, jak přežít.

Dívám se na svého „faráře“ a začínám zvažovat šance své evangelizace v této vesnici. Je to břemeno černé pleti, kultury, možností... - to jsou příliš těžké věci pro moji bílou pleť.

Tak dost toho. Zaútočím bez obalu:

- Co se děje ve vesnici?

Můj drahý „farář“ se kroučí, ohlíží se, krčí, přistupuje ke mně a šeptá mi tajemství: - VE VESNICI JE ĎÁBEL!

Tak to toho víím hodně. Od tud to ticho. Ve vsi je ďábel.

- Včera při bouři shodil do ohně Moundinga.

To je moje stará ukašlaná sousedka. Sedí v chýši zabalená a často kašle. Asi usnula nad tím žarem.

- Zakouzlil kozu a hodil ji pod dveře komunistovi.

To je špatné znamení. Znamená krvavou pomstu. Má důvod k obavám, Duchové mohou uskutečnit svou výstrahu.

- V chalupě Koumou převrátil stůl a polámал židli.

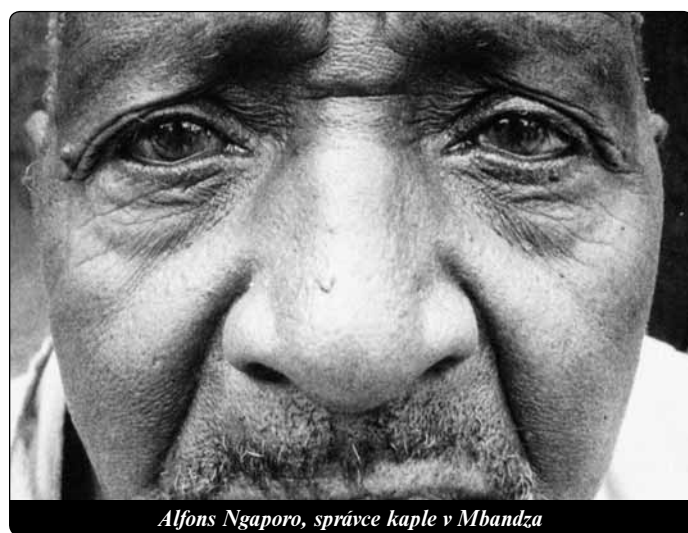
Alfons je zřetelně pobouřený. Zničení jediného nábytku v místnosti je zločin. Ubohý Koumou na toho ďábla vystřelil. Prostřelil stěnu a v sousedním pokoji povalil lampu, která zapálila dům. Nikdo nehasil. Čekali klidně, až shoří spolu s ďáblem uprostřed. Což se také stalo.

- V noci vyjedl jídlo z hrnků a vylil vodu na zem.

V tropech odmítnout někomu vodu je tím největším hříchem. Ale ten „ďábel“ taky vyjedl spížirnu (to je košík zavěšený pod stropem). Všechny nashromážděné poklady.

Přerušuji tento výčet ďábelských kousků.

Vydávám rozkazy jako kaprál:

Alfons Ngaporo, správce kaple v Mbandza

6.00: Společná modlitba, ať přijdou i pohané.

7.00: Setkání s farní radou. Přemyslím, jak jim vysvětlit, že ďábel působí jen skrze zlé lidi, kterými si posluhuje.

8.00: Setkání s nemocnými v kapli.

10.00–12.00: Návštěva ve vesnici. Obyčejně to dělá sestra, ale tentokrát nepřijela.

12.00: Anděl Páně s dětmi ve škole. Pokřtěných je jen sedm.

16.00: Příprava na mši, zpočátku v mém pokoji. Lektor se učí číst u dveří.

18.00: Mše svatá. Lije se z nás pot, i když v kapli je průvan.

Poslední lidé obyčejně vycházejí po hodině.

Jindy je slyšet rozhovory, pláč dětí, hádky mladých, zvuk hrnků stavěných k ohni... Dnes panuje ticho. Když je ve vsi ďábel, je lepší se někam přikrýt a přečkat.

Takový je můj dnešní den v Mbandza. Nechce se mi ani jíst, piji jen čaj, který páchne kouřem. Dívám se na komáry, kteří na mě čekají na síti nad matrací vycpanou trávou.

Uléhám na ni. Snad mě vesnický ďábel nechá na pokoji.

Misijne drogi 10/92

Jeden český kněz, spíše mladší, se v roce 1998 vypravil do Itálie, aby poznal, kdo je Luisa Piccarreta (1865–1947). Několik měsíců pobýval v komunitě „Synové Boží Vůle“ na Sicílii a také navštívil místa spojená s duchovním životem Luisy Piccarretty, totiž jednu komunitu u Assisi, v němž žila Boží služebnice a dominikánská terciárka Luisa Piccarreta, její hrob v místním kostele v městečku Corato a Dům modlitby v San Giovanni Rotondo. Byl to sv. Padre Pio, kdo vlastně před lety povzbudil Frederica Abresche, aby se zabýval v San Giovanni Rotondo duchovním životem v nejsvětější Vůli Boží, jak to zaznamenala Luisa Piccarreta, a stál u zrodu kněžské komunity „Synové Boží Vůle“.

Náš kněz se seznámil se souvislostí s dílem sv. Ludvíka M. Grigniona z Montfortu (1673–1716), z něhož právě tehdy vyšlo péčí Matice cyrilometodějské pojednání O pravé mariánské úctě, Modlitby a vroucí List přátelům Kříže. Svatý Lud-

Kdo je Luisa Piccarreta?

vík píše, že přijde doba velkých světců, kteří budou ostatní svaté převyšovat, jako libánské cedry převyšují keřičky.

V Modlitbě o apoštoly posledních časů světec předvídá, že v naší době se sotva najde pár

zahájeny v loňském roce, když se pacientův zdravotní stav celkem neměnil.

Záslouhou vnímavé spolupracovnice, která mimo jiné trpělivě zapisuje po písmenkách text diktovaný očima, může být vy-

dána alespoň významná část zmíněné knihy nazvaná Ukřižování. Luisa sama poznamenává po jednom setkání s Ježíšem, že kdyby se v každém městě našla alespoň hrstka věřících, kteří by se často modlili Hodiny utrpení (a podle mého přesvědčení zejména Ukřižování), upokojila

horlivých kněží, kteří přiloží ruku k obnově Božího domu.

Luisa byla obdivuhodným nástrojem v rukou Božích k zavedení Království nejsvětější Vůle Boží na zemi. Prožila šedesát čtyři léta upoutána na lůžko. V šestnácti letech se nabídla Bohu jako smírná oběť. Od té doby byla částečně ochrnutá. V tomto stavu žila více let pouze z Eucharistie. Ježíš sám ji vyučoval, aby setrvala v ustavičné prosbě o příchod Jeho Království. Na tajemství Ukřižovaného stále nazírala. Měla na sobě zjevovat, co utváří Bůh v duši, která žije v Jeho Vůli. Proto Luisa se sama nazývala „malou dcerou Boží Vůle“, novorozenecem v Království Boží Vůle. Ačkoliv postrádala základní vzdělání, musela pod poslušností zapsat dějiny duchovního života včetně důvěrných setkání s Ježíšem a vypsát, co znamená žít ve Vůli Boží.

Do Čech se dostaly všechny její spisy, zahrnující několik tisíc stran. Mezi nimi zaujímá pozoruhodné místo kniha Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista. Hned v roce 1999 začaly práce na českém překladu, avšak záhy ustaly kvůli závažnému onemocnění. Byly znovu

by se Boží Spravedlnost nad celým národem a přinejmenším by se zmírnily strašlivé tresty, které si lidstvo zaslouhuje za své přetěžké zločiny proti lásce k Bohu a k bližnímu.

Když svatý papež Pius X. poslouchal kapitolu Ukřižování, prohlásil: „Tato kniha by se měla číst na kolenou! Je to Ježíš Kristus, kdo mluví.“

Je třeba uvážit, že Čechy se řadí k nejbezbožnějším zemím světa. Dokonce se zdá, že v Čechách od roku 1918 s nástupem svobodného zednářství démoni konají předváděcí veletrh svých hrůzných machinací v životě osobním, rodinném, společenském a dnes i církevním. Důkladem toho může být např. stržení mariánského sloupu v Praze 3. listopadu 1918, rozboření mezilidské vztahy a jen se divíme, jak nám mizí církevní majetek a jak se vytrácí mládež z kostelů. Bl. Kateřině Emmerichové Bůh ukázal, že i mnoho kněží v zednářských zástěrách bude ničit Boží chrám a další budou liknaví a nevědomí.

A tak jsme si pospíšili, aby naši přátelé Kristova Kříže už mohli rozjímat o Ukřižování podle Luisy Piccarretty.

P. Filip M. Ant. Stajner

O NÁLEZU HROBKY JEŽÍŠOVY RODINY

Stanovisko Vědecké rady a pracovníků Centra biblických studií Akademie věd a Univerzity Karlovy v Praze (CBS) k informacím z hromadných sdělovacích prostředků o nálezu hrobky Ježíšovy rodiny.

Část světové veřejnosti se zájmem i s překvapením sledovala informace o nalezení hrobky Ježíšovy rodiny v Jeruzalémě, propagované i filmy, internetovými snímky a knihami (česky, J. Tabor, Ježíšova dynastie). 13.–17. ledna tohoto roku proběhla v Jeruzalémě mezinárodní konference organizovaná prof. J. H. Charlesworthem, ředitelem Ústavu pro Kumránské texty v Princetonu, na niž byl pozván i prof. Pokorný. Převažující mínění vědců bylo, že k uvedené identifikaci hrobky nejsou žádné prokazatelné důvody. Je velmi nešťastné, že kancelář Reuters na internetu tento závěr falešně interpretovala, a upozornujeme zájemce na vyjádření Duke University v Durhamu, NC, které tyto dezinformace vyvrací (<http://dukereligion.blogspot.com/2008/01/talpiot-tomb-controversy-revisited.html>).

*Vědecká rada Centra biblických studií
Prof. ThDr. Petr Pokorný, DrSc., ředitel CBS
Praha 4. 3. 2008*

Zázrak odpuštění

Pater Ubald Paulus Rugirangoga, posel smíření po genocidě ve Rwandě

„Putovat s P. Ubaldem po Římě je jako být k ruce Ježíši, protože on ho všude hledá, všude s ním rozmlouvá,“ domnívá se Traude Schröttnerová. Pro P. Ubalda působí Ježíš dnes přesně tak jako před dvěma tisíci lety. Každý s ním může mluvit, o něco ho prosit. My to víme v hlavě, ale P. Ubald v srdci. Mimoto je velkým svědkem odpuštění.

Chtěla jsem proto poznat tohoto kněze ze Rwandy a využila jsem k tomu jeho návštěvy v Rakousku. Protože jsem po poranění páteře byla nepohyblivá, přivedla mi ho paní Traude ke mně domů. Čaj, který jsem mu nabídl, nechal takřka netknutý, protože se zcela zabýval vyprávěním svých příběhů, jako by je prožíval zcela nově.

P. Ubald Rugirangoga přichází z oné africké země, kde došlo k tragické občanské válce. Během 100 dní bylo zabito asi milion lidí, každý osmý obyvatel. Tam se Ubald narodil jako nejstarší ze čtyř dětí. Rodiče byli katolíci, oba patřili ke kmene Tutsiů. Otec byl učitelem na základní škole, předříkával každý večer večerní modlitby. V neděli všichni společně navštěvovali mši svatou. V roce 1963 – Ubaldovi bylo 7 let – byli všichni muži odvedeni příslušníky kmene Hutu na shromáždění. Musí prý kvůli počínající válce držet stráž a strávit celou noc venku. Ve skutečnosti se již nikdo z nich nevrátil. Všichni muži Tutsi byli ozbrojenými Hutu probodeni.

Nikdo vůbec neví, že tato strašná přepadení, prováděná kmenem Hutu, se konala již před rokem 1994, vysvětluje mi P. Ubald: „Alespoň ženy a děti byly tehdy ušetřeny.“ 24letá matka zůstala tedy se svými čtyřmi dětmi sama. Byli to tři chlapci a jedno děvče, které mělo tři

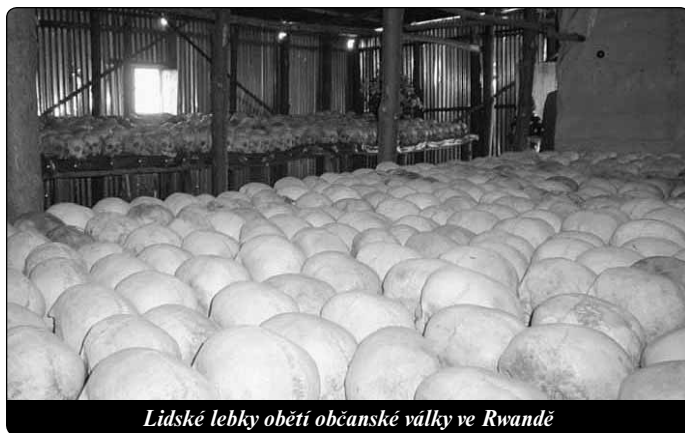
měsíce. Je samozřejmé, že to všechny děti poznamenalo. Až dosud žili všichni jako šťastná rodina, nyní však začíná cesta utrpení.

Jako mnoho lidí ve Rwandě je matka negramotná, nemá proto mnoho na výběr, chce-li své děti uživit a umožnit jim školní vzdělání. S námahou živí rodinu prací na poli.

Po skončení základní školy odejde Ubald do malého semináře. Je to pro chlapce velmi šťastné období. Stane se ministrantem, zpívá ve sboru a chtěl by se jednou stát knězem. Dokud

je v semináři jen Ubald, matka s penězi vystačí. Ale když ho následuje po dvou letech také bratr, začnou velké těžkosti. Matka vysype všechny peníze na koberec a řekne oběma: „Vezměte si, kolik potřebujete!“ Potřebují na jídlo, sešity a oděv, školné. Chlapci si opravdu berou jen to nejnnutnější, ale pro matku a mladší sourozence nezbude takřka nic. Ubald vidí, jak se po matčině tváři koulejí slzy a pa-

Lidské lebky obětí občanské války ve Rwandě

P. Ubald Paulus Rugirangoga

dají až na zem. To mu zůstalo v srdci jako rána. Od otcovy smrti neviděl matku plakat.

Ale brzy se situace ještě zhorší. Všechny děti kmene Tutsiů jsou ze školy vyhnány. Ubald a jeho bratr musejí utéci do Burundi do malého semináře. Tak prožije jako 15letý krizi víry: fotbal a rvačky dostaly přednost. Vzpomíná na to: „Ztratil jsem víru; nebyl jsem neukázněný, ale chtěl jsem v semináři jen studovat. Na mši jsem chodil jen proto, že to byl předpis, ranní a večerní modlitbu jsem vykonával, protože to bylo na rozkaz, ale srdce bylo daleko. Tak uplynuly dva roky. Jednoho dne odpoledne jsem opět hrál fotbal. Jeden z nás náhle prohlásil: ‚Po fotbale jdu na růženec.‘ ‚Modlitba růžence? To se mi nelíbí.‘ ‚Modlíme se vždycky mezi čtvrtou a pátou. Máš to na svém rozvrhu,‘ řekl mi Nazer. ‚Ty se nemodlíš růženec a říkáš si seminarista?‘ ‚To s tím nemá nic společného. Jsem seminarista, abych studoval, ne abych se modlil.‘ ‚Ale máš se modlit!‘ odpověděl Nazer.“

Ubald živě vypráví: „Rychle propukla rvačka. Srazil jsem Nazera k zemi a on zmizel. Řekl jsem druhému: – Takový pokrytec, že mu není rovného.“

Když potom stál Ubald pod sprchou, slyšel náhle vnitřní hlas: „A neměl Nazer pravdu? Neměl by se přece modlit?“ Na námitku, že je zde, aby studoval a ne aby se modlil, hlas odpověděl: „To zde není škola jako jiné.“ A ještě tišeji dodal: „Podíval jsem se do kaple, zda tam Nazer opravdu je. A skutečně. On a 30 dalších – z celkového počtu 260 žáků – se modlilo růženec. A žádný z kněží je k tomu nepřinutil. Přišli dobrovolně. To na mě silně zapůsobilo. Těch 30 tehdy změnilo můj život. Přesněji řečeno – Matka Boží, která mě tam poslala. Snad bys to měl také zkusit, pomyslel jsem si.“

Přisedl k nim. Zdravas Maria ještě znal, tajemství všechna zapomněl. Začal tedy se svým vlastním životem. V prvním desátku rozjímal o svém dětství s otcem. Ve druhém o jeho smrti. Třetím, jak přišli Hutové a jeho matka byla bezmocná. Čtvrtém, jak vstoupil do semináře. Pátém, jak matka plakala, protože potřebovali všechny peníze.

„Začal jsem se ptát: Jak vydělala matka ty peníze? Musela na ně mnoho pracovat. Školné bylo v Burundi dražší než život doma. Otcovi přátelé, kteří utekli do Burundi, něco přispěli, ale hlavní částku musela hradit matka.“

Hluboko v srdci si uvědomil: „Pane, ty ses o mne celou dobu staral, i když já jsem byl od tebe daleko. Nikdy jsem ti nepoděkoval. Ode dneška se budu také modlit.“ Opustil kapli docela šťastný a slíbil: „Ode dneška se budu každý den modlit růženec.“ Chtěl nyní začít po maturitě studovat medicínu, ale řekl Pánu: „Ty ses o mě celou dobu staral. Co ti za to mohu dát? Dám ti celý svůj život.“ A rozhodl se stát se knězem. Bylo to rozhodnutí, které už nikdy neopustil.

Chtěl však být knězem ve své vlasti, „tam kázat lásku“, vysvětluje prostě. Jak statečné rozhodnutí 18letého mladíka, který už zažil tolik zlého a může počítat jen se zlým! Zeptal se tedy bis-

kupa, zda může vstoupit do velkého semináře ve Rwandě. Jeden kněz z Rakouska z Královce převzal náklady jeho studia. R. 1984 byl vysvěcen na kněze. Jeho cíl zůstal: Hlásat lásku.

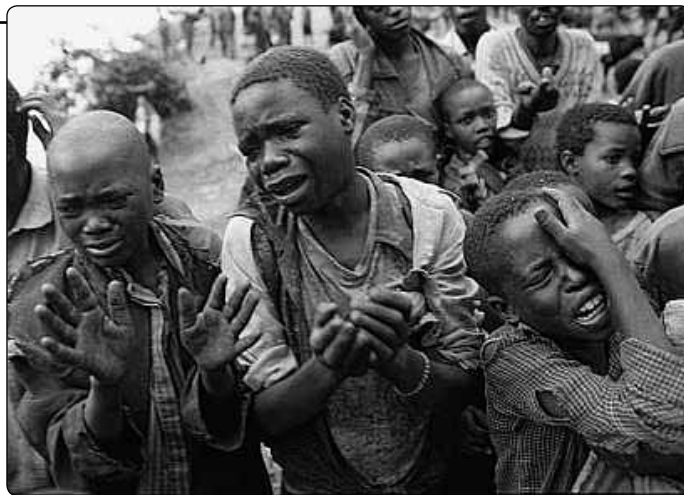
Následovaly dva roky kaplanské služby, pak se stal farářem ve dvou farnostech, kde působil 10 let před genocidou. Když se v roce 1994 stal prezident z kmene Hutu obětí atentátu, propuklo peklo. Ještě dnes vidím jeho vzrušení, jak vyprávěl: „Viděl jsem, jak lidé na otevřené ulici zabíjeli své sousedy, jak zapomněli na všechno, co slyšeli o evangeliu, prostě bylo to zcela nepochopitelné.“

Pravděpodobně víra mnohých zůstala jen velice povrchní. Ze strachu před vlivem jiných náboženství chtěli misionáři lidi rychle obrátit a víc mysleli na kvantitu než na kvalitu. Nyní však především u Hutuů propukla nenávist. (Tutsiové byli protěžováni předtím koloniální mocností.)

Pater Ubald dále vypravuje: „Tutsiové utekli na faru, mohli se proti ozbrojeným milicím bránit jen kameny.“ P. Ubald vystoupil na jejich obranu. Když ho útočníci uviděli – všichni byli křesťané –, zaváhali. Byla tu jakási jiskra strachu: deset let žili s ním. Veřejně ho zabít přece jen nedokážou. Ale musí pryč, aby měli volné ruce. Vyčetli mu vraždu dvou Hutuů ve škole. Musel okamžitě odejít. To byla jejich podmínka, jestli mají Tutsie na faře ušetřit.

Rozhořčení z pomluvy je možno P. Ubaldovi vyčíst z tváře ještě dnes: „To řekl, aby podnikli nenávist ostatních Hutuů vůči mně a uvolnili si cestu k vraždě Tutsiů na faře.“ P. Ubald odmítá přijmout podmínky a chce zůstat se svými na faře. Přispěchal biskup z kmene Hutu a odvezl ho autem.

Nikdy nezapomene na zoufalé pohledy těch, kteří se za ním dívali, jak odjíždí. Ale ani na biskupství nebyl Ubald v bezpečí. Dověděl se, že někteří z kmene

Hutu by chtěli jeho hlavu vidět na kůlu jako trofej. Číhali na něho. Co má dělat? – ptal se v noci Pána a v modlitbě uslyšel vnitřní hlas: „Když tě pronásledují na jednom místě, odejdi na druhé.“ „Ale já nemohu odejít, Pane,“ říká zoufalý kněz. „Vzpomeň si na pronásledování prvních křesťanů, které za sebou neslo hlásání evangelia... K tomu tě potřebuji.“ „Rozuměl jsem tomu tak, že mám přežít, abych hlásal evangelium.“

S velkou námahou se podařilo uprostřed všeobecného vraždění propašovat ho do Konga. Jen z jeho farností a okolí nepřežilo vraždění 45 000 lidí. Byla to hrůza: „Později jsme počítali hlavy, které ležely na zemi.“ Ze své rodiny oplakával matku, bratra, jeho ženu a děti, manžela a dceru jeho sestry, kterou našli pod hromadou mrtvol živou, synovce, strýce a tety, celkem 84 zabitých příbuzných. Daleko od domova je P. Ubald k smrti smutný, že nemohl zůstat u svých. Z Konga odešel do Burundi. Dostal pozvání do Francie, aby se tam zotavil a vydával svědectví o genocidě.

Z Francie byl pozván do Rakouska k faráři, který ho vydržoval na studiích. Zde mu poradili, aby odejel do Lurd, aby tam prožil zázrak: „Matka Boží mě tam uzdravila od mých duševních ran. Až dosud jsem všechno strašně oplakával každou noc, musel jsem stále myslet na to, jak jsem celá léta kázal o lásce, a přece se lidé v mojí farnosti zachovali tak strašně. Měl jsem obtíže s modlitbou Otče náš:

– Jako i my odpouštíme našim viníkům – to bylo prostě příliš těžké. K čemu jsem byl vlastně knězem? – ptal jsem se. Můj život byl zmařen, tak jsem to chápal.“ Z jeho rodiny nikdo nezůstal na živu. Ještě dnes lze vyušit jeho tehdejší zoufalství.

Když se nyní s francouzskými poutníky modlil v Lurdech Křížovou cestu, napadla ho věta: „Ježíš, ačkoliv byl nevinný, byl odsouzen a vzal na sebe svůj kříž.“ „Tu jsem v sobě uslyšel hlas. – Ubalde, vezmi na sebe svůj kříž. – A to mě proniklo: – To je to. Já nechci přijmout svůj kříž. Najednou je tedy jasné poznání. Když jsem se dále modlil Křížovou cestu, pokračovalo moje vnitřní uzdravování. Byl jsem ochoten přijmout na sebe svůj kříž a dostal jsem také milost, že opravdu mohu odpustit. Ve Francii jsem sice již mnoho mluvil o odpuštění, ale nepřijal jsem na sebe svůj kříž. Proto jsem do té doby nemohl opravdu odpustit.“

Když později vstoupil do záračné lurdské vody, bylo mu jasné: – Tvoje místo není v Evropě, nýbrž ve Rwandě, a tam musíš hlásat odpuštění a smíření. Láska musí zvítězit.

Tento zázrak milosrdenství se asi nikdy neobjeví v lurdských statistikách. A přece těžko ho předstihnout: bere na sebe svůj

kříž, odpouští vrahům a vychází opět vstříc lidem plným naděje a lásky. Je to nový začátek. Po šesti měsících v Evropě se P. Ubald vrací do Rwandy.

Situace se všude ještě neuklidnila. Ale nyní ví: jestliže má umřít, chce umřít ve své zemi při hlásání pokoje. Jeho cesta vede nejdříve do hlavního města Kigali. „Chtěl jsem evangelizovat »hlavu«. Když se obrátí hlava, město, zbytek bude snazší.“ P. Ubald tedy káže v hlavním městě, až ho biskup přemístí do jeho původní diecéze.

Ptám se, zda zjistil, kdo má na svědomí jeho rodinu. „Ano, byl jsem ve své domovské obci u jednoho místního veřejného soudního přelíčení, která se konají v celé zemi. Jeden ze zatčených, byl to starosta, vstal a řekl: »Chtěl bych P. Ubalda požádat o odpuštění. Jeho matka a jeho příbuzní byli zavražděni v době, kdy jsem zde byl starostou. Jsem odpovědný za jejich zavraždění a prosím o odpuštění.«“

Můj host popisuje nyní svůj vnitřní boj, který v něm začal: „Bylo strašné něco takového slyšet. Ale viděl jsem, že ten člověk začal projevovat pravou lítost. Nemluvil jsem stále o odpuštění a smíření? A tak jsem sebral všechnu svou sílu, šel jsem k němu a objal jsem ho. Ale plakal jsem přítom, když jsem říkal: – Já ti odpouštím.“

Když to slyšel můj jedenáctiletý vnuk, řekl: „Já bych mu dal co proto!“ Je to pro mnohé pochopitelná reakce. P. Ubald však šel ještě o krok dále. Ponořen do myšlenek na tu strašnou dobu, vypráví: „Položil jsem si otázku, jak bych mu mohl ukázat, že jsem mu opravdu odpustil. Nejde o to něco říct, ale opravdu odpustit. To je třeba dovést do všech důsledků.“ – To si musím pro podobné situace zapamatovat, blesklo mi hlavou.

Co tedy udělal P. Ubald? Když se dověděl, že žena tohoto vraha během jeho vazby zemřela a zůstaly po ní dvě malé děti, které bydlí u zcela

nemajetné tety, rozhodl se, že bude financovat jejich vzdělání. „A platím studium i pro mladé lidi těch otců, kteří zabili mého otce a moji matku. Mnozí to nechápou, ale pro mne je to osvobozující. O prázdninách mě přicházejí navštívit. Pak se dělíme o jídlo s dalšími chudými dětmi, které ke mně často přicházejí.“

Protože P. Ubald žije to, co káže, stal se pro mnohé věrohodným svědkem žitého evangelia. Káže ve rwandských věznicích, jezdí do států, které jsou ve válečném stavu, a káže o odpuštění, o osvobození skrze smíření, aby podal živé svědectví lásky. Není divu, že často přicházejí tisíce, aby ho slyšely, že evangelium je tak životaschopné. Tak řekl v Kongu před 40 000 posluchači: „Každý člověk je stvořen podle Božího obrazu. Zahleďte se jeden druhému do očí. Uvidíte, váš bližní je krásný, protože je stvořen k Božímu obrazu. Seber odvahu a řekni svému sousedovi: – Jsi krásný, drahocenný, stvořený podle Božího obrazu. Podejte si ruku a řekněte o sobě jeden druhému, že jste sobě bratři a sestry.“ Když to řekl, všichni tleskali, radovali se a smáli. „Náhle poznali, na co zapomněli: že jsou před Bohem bratři a sestry!“

Dívám se na P. Ubalda s potěšením, jak mi naznačuje nadšení lidí, tleská, napodobuje, jak si posluchači hned řečené mezi sebou zkoušejí. Při jeho líčení je všechno velice živoucí: utrpení i radost. Žasnu, jak tento kněz i přes přestálé utrpení zůstává veselým člověkem.

V současné době uskutečňuje nový plán. Cítí k němu zvláštní povolání a informoval o tom již biskupa. Zatím byl stále farářem, nyní by chtěl evangelizační centrum: „Le secret de la paix“ – Tajemství pokoje, tak se má nazývat místo, kde se těm, kteří museli snést něco těžkého, kteří jsou zoufalí nebo hledají, naslouchá, kde se s nimi ostatní modlí, kde se konají duchovní obnovy, centrum odpuštění a smíření. Má zde být i domov pro kněze, kteří zestárlí. Ti mohou zpovídat. Nad místem má bdít Královna lásky, Matka Boží. Protože bez lásky není míru.

Když už je tak daleko, chce v zemi zřídit mnoho kaplí, ve kterých by se konaly adorace jako v kapli Milosrdenství v hlavním městě. Tam se modlí věřící z celého okolí asi jednu hodinu. Událo se zde již několik zázraků, uzdravení beznadějných případů rakoviny. „Bůh uzdravuje skrze Eucharistii,“ ví P. Ubald. „Zázraky umožňuje pokoj, smíření v ustavičné adoraci. Lidé musí mít možnost v úplné tichosti hovořit s Ježíšem. Kde se stále adoruje, není žádné nepřátelství.“

Právě proto chce založit mnoho kaplí. „Chtěl bych, aby Ježíš byl lidem ve vesnicích nablízku. Vidím, že adorace je zdrojem milosti. Každý, kdo chce, by měl mít možnost jít adorovat,“ říká důrazně. Cítím, jak je to důležité. Již na deseti místech mohl vybudovat kostel s pomocí paní Traude, která je jeho věrná „žebračka“. Ale P. Ubald chce stavět dále.

„Prožil jsem bolestné doby,“ shrnuje na závěr. „Ale vcelku vzato, bylo to jako škola. Mnoho jsem se naučil.“ Z vděčnosti za tuto cestu by chtěl především vyprávět o Ježíši, „protože Ježíš není žádná idea, je živý, žije s námi. Nikoliv Ježíš je od nás pryč, jak se někteří domnívají, ale my jsme od něho daleko. On však žije uprostřed nás.“

Z Vision 2000 - 2/2008
přeložil -lš-

Boží sláva a nádhera pro nás

Co nám říká Zjevení o našem povolání

Co nás čeká na konci našeho života? Co bude po smrti? To jsou rozhodující otázky v každém životě. Rozhoduj o tom, jaká cena je člověku přiznána.

To má jistě velký význam. Jde o naši budoucnost, o naše konečné bytí. V pozemském životě je není možno založit, a kdo by je také hledal v proměnlivých osudech na tomto světě stálého ohrožení a osudových životních zátěží? Jakkoliv by si leckdo přál vybudovat již zde na zemi ráj, nepodaří se mu to. Svět zůstane vždy více méně slzavým údolím.

Když můj otec zemřel ráno o Velikonocích a moje matka o několik let později na svátek Svatých andělů, vtiskla se mi do duše hluboko slova, která působí dodnes: *Náš domov je v nebi* (Fil 3,20).

Když měl Kristus bezprostředně před očima svou smrt, řekl svým učedníkům v láskyplné náklonnosti a s něžnou starostlivostí: *Vaše srdce at' se neděsí. Věříte v Boha, i ve mne věřte. V domě mého Otce je mnoho příbytků... Jdu, abych vám připravil místo, a pak přijdu a opět vás vezmu k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já* (Jan 14,1,3).

Z těchto slov proudí tolik důvěrnosti mezi Ježíšem a jeho učedníky, každé slovo dýchá nekonečnou láskou, jakou zahrnuje své učedníky a s jakou bere ustavičně lidi do své náruče, když se zboří jejich pozemský příbytek a otevře se jim nový dům v nebi (srov. 2 Kor 5,1). Pavel to ještě dále stupňuje: *My hlásáme: co oko nevidělo, co ucho neslyše-*

lo a nač člověk nikdy nepomyslí: to všechno připravil Bůh těm, kteří ho milují (1 Kor 2,9).

To nás tedy čeká. Bůh má nekonečnou touhu darovat nám svou slávu, *...abyste i vy byli, kde jsem já*. Chápeme, jak drahocenní jsme všichni u Boha? On setře všechny slzy, nebude žádný smutek, protože všechno obrátí v radost, žádná námaha, žádné rány. Spějeme s Bohem *k zářivé podobě, jakou má On* (2 Kor 3,18).

To všechno nám Otec daroval ve svém Synu: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*, řekl Nikodémovi (Jan 3,16). A učedníkům řekl: *Přišel jsem, abyste měli život, a měli ho v plnosti*. Život v plnosti, to je to, co nás čeká. V nebi bude jen jásot, žádná smrt a žádné soužení: *Co bylo dříve, pominulo* (Zj 21,4). *A ten, který seděl na trůně, řekl: Hle, všechno tvořím nové*. A dodal: *Napiš: Tato slova jsou spolehlivá a pravdivá* (Zj 21,4n).

Jsme na cestě. Na cestě k domovu, kde je pro nás připraven příbytek. Na naší cestě jsou „opěrné body“. Jsou to svátosti, které nám poskytují stravu, sílu a vedení, aby se nám cesta zdařila.

Když na to všechno pomyslíme: kdo může zvážít, jak drahocenní jsme pro Boha!

Z Vision 2000 - 2/2008

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: „Ukaž nám Otce“? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

Ve velikonočních evangelích slyšíme o různých zjeveních zmrtvýchvstalého Pána. Ježíš se zjevil po svém zmrtvýchvstání Marii Magdaléně a ženám, učedníkům na cestě od Emmauz, pak jedenácti apoštolům a ještě jiným.

Když evangelia o tom nehovoří, že Ježíš se zjevil své Matce, pak nám tím také chtějí něco říct. Totiž že víra Panny Marie nikdy nekolísala, že ona sama, i když stála pod křížem, věřila, že Ježíšova smrt neznamena konec, že její Syn vstane z mrtvých. Mariina víra v jeho zmrtvýchvstání byla tak pevná, že nepotřebovala své potvrzení. Mnoho teologů a také Jan Pavel II. zastávají obě varianty. Ježíš se po svém zmrtvýchvstání zjevil své Matce jako projev lásky, nikoliv proto, aby ji přesvědčil, protože Maria je velkou věřící.

Když Ježíš řekl „nevěřícímu“ Tomášovi: *Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili* (Jan 20,29), jistě myslel na Marii, která věřila, i když neviděla. Již Alžběta chválila tuto Mariinu víru: *Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila, co ti bylo řečeno od Pána* (Lk 1,45). V této víře je nám Panna Maria vzorem. Jako křesťané musíme osvědčovat stále svou víru – a často i jako „slepu“ víru. Kolikrát se v našem životě stanou události, kterým nerozumíme; neštěstí, nemoci, rány osudu. Kdykoliv se to stane, můžeme v takových situacích jediné říct: „Nezbývá než se modlit.“ Bůh je svým způsobem něco jako poslední možnost, jako východisko, jako Bůh pro zoufalé situace, jako poslední pomocník. Je důležité, někdy životně důležité, mít takového Boha. ...Ale neměl by pro nás Bůh znamenat více?

Pro Marii nebyl Bůh tou poslední, ale první možností. Pro Marii – obrazně řečeno – nebyl Bůh záchranná brzda, ale „volant“, ten, kdo rozhoduje, kam se pojedete. Bůh jako první volba, nikoliv jako poslední východisko. Mariina víra byla víc než jen

Opravdová víra ve zmrtvýchvstání

přesvědčení o pravdě. Mariina víra byla životní postoj, životní rozhodnutí. Rozhodnutí, které vždy počítá s Bohem, které je pro něho vždy otevřené, které se ptá jako první: Co Bůh ode mne chce, co mi chce Bůh říct?

Maria přenechala Bohu celý svůj život. A z tohoto sebeodevzdání mohla být také zcela „odevzdaná“. Odevzdat se zcela Bohu znamená dosáhnout hluboké vyrovnanosti. Je to vyrovnanost, kterou nic nemůže otrádit, protože je přesvědčena, že Bůh má všechno ve svých rukou, celý náš život i naši smrt. Mnoho lidí je z toho nemocných nebo upadnou do deprese, když se mají zabývat smrtí. Strach ze smrti a s ním spojená beznaděj je přesným opakem odevzdanosti těch, kteří se zcela svěřili Bohu tak jako Maria, kteří věří v Kristovo – a tím i ve své zmrtvýchvstání.

Přesto mnoho křesťanů má se svou vírou potíže, zvláště s vírou ve zmrtvýchvstání. Jako by Bohu nedůvěřovali, že může způsobit tak velký zážitek. Je možné velikonočnímu poselství uvěřit, nebo musíme být skeptičtí jako Goethův Faust a říct: „*Poselství vyslechnu rád, jen mi chybí víra*“? Přitom Velikonoce dávají odpověď na základní otázku světa: na otázku o smrti. Smrt je základní otázka každého člověka, protože zcela určitě se každého týká. Svátý Augustin říká: „*Incerta omnia, mors sola certa* – V životě je všechno nejisté, jen smrt je jistá.“ A smrt je nejen jistá, ale i všudypřítomná.

Co bude po smrti? Je zmrtvýchvstání?

Voltaire dal na téma zmrtvýchvstání odpověď, kterou by od něho nikdo nečekal. Jedna žena se ho zeptala, jak je to možné, že jsou lidé, kteří věří ve zmrtvýchvstání. Kdo ví, proč jí Voltaire oponoval, snad proto, že čeka-

la jen levné přitakání. Voltaire řekl: *Madam, zmrtvýchvstání je tou nejjednodušší věcí na světě. Ten, kdo člověka stvořil, může ho také probudit ze smrti k životu* (Hoffsümmer, Kurzesgeschichten, IV, 66).

Co znamená pro mne Ježíšovo zmrtvýchvstání, *moc jeho zmrtvýchvstání*, jak to formuloval svátý Pavel? Je to otázka,

se kterou se musíme vyrovnat. Tato otázka má ústřední postavení zvláště ve východní církvi. Ve východní církvi má Ježíšovo zmrtvýchvstání ještě mnohem větší postavení než v církvi západní. Ve východní církvi není takřka chrám, kde by na oltáři nebyl obraz Zmrtvýchvstalého. Jestliže u nás jsou největšími svátky Vánoce, pak na Východě jsou to Velikonoce. Ty poznamenávají celý život člověka a nemohlo to vyhladit ani 70 let komunistické nadvlády.

Kristus vstal – On skutečně vstal z mrtvých

Velikonoční pozdrav, který byl u nás kdysi běžný, je na Východě stále živý. Po celou velikonoční dobu se lidé zdraví pozdravem: *Kristus vstal!* A pozdravený odpovídá: *On skutečně vstal z mrtvých.*

Vypráví se, že komunisté jednou uspořádali veřejnou diskusi na náměstí velkého města. Byl pozván řečník, samozřejmě ateista, který se v dlouhé přednášce pokoušel vyvrátit víru ve zmrtvýchvstání a zesměšnit ji. Pak vyzvali kněze, aby na to odpověděl. On přistoupil k mikrofonu a řekl: *Kristus vstal!* A celé shromáždění odpovědělo: *On skutečně vstal z mrtvých!* A kněz se vrátil na své místo... Ani Ceausescu se neodvážil zakázat o Velikonočních procesích. Lidé z celé diecéze přicházeli ke katedrále a biskup tak hlásal velikonoční zvěst o Ježíšově zmrtvýchvstání. Věřící odpovídali jakoby refrémem:

Kristus vstal z mrtvých a zničil smrt. Radujme se ze dne zmrtvýchvstání. Řekněme to bratřím i těm, kteří nás nenávidí. Všem odpouštíme z lásky ke zmrtvýchvstání (Cantalamesa, Gettate le reti, B, 119). Východní církev pochopila mnohem hlouběji, jaké důsledky to má pro náš život: všechno odpustit z lásky ke zmrtvýchvstání.

V západní církvi je Zmrtvýchvstalý představován především jako ten, kdo vystupuje z hrobu, především jako vítěz. Má v ruce kříž nebo praporek a ukazuje, že je pravý Bůh.

Východní církev zobrazuje Zmrtvýchvstalého jinak: On je ten, kdo sestupuje do říše smrti. Tam bere za ruku Adama a Evu a vyvádí je vzhůru do ráje. A za nimi je nespočetný zástup mužů a žen, kteří toužebně očekávali vykoupění. Kristus, Zmrtvýchvstalý, otevírá brány ráje a vede vykoupěné k věčné blaženosti.

Tak jako kdysi převedl Bůh svůj lid z egyptského otroctví vodou Rudého moře do zaslíbené země, tak vede Ježíš v nových Velikonočních skrze křest vykoupěné do věčné blaženosti.

Z-sks- 12/2008 přeložil-lš

VELKÝ PAPEŽ A JEHO POSELSTVÍ - dokončení ze str. 2

sama. A smrt se stala pečeti života Kristu darovaného, podle Krista utvářeného také fyzicky v rysech utrpení a důvěryplného odevzdání do náruče nebeského Otce. „Nechte mě, abych odešel k Otcí“ – podle svědectví těch, kteří mu byli nablízku, byla jeho poslední slova a naplnění života zcela zaměřeného k poznávání a kontemplaci Pánovy tváře.

Ctihodní a drazí bratři, děkuji Vám, že jste byli spojeni se mnou v této zádušní mši svaté za milovaného Jana Pavla II. Se zvláštní myšlenkou se nyní obracím na účastníky Světového kongresu o Božím Milosrdenství, který začíná právě dnes a který má za cíl prohloubit bohatství nauky Církve na toto téma. Boží milosrdenství – to řekl on sám – je klíčem k privilegované četbě jeho pontifikátu. Chtěl, aby poselství Boží milosrdné lásky dospělo ke všem lidem, a vyzý-

val věřící, aby byli jeho svědky (srov. Hom. v Krakově-Łagewnikách 18. 8. 2002). Proto chtěl pozvednout k účtě oltáře sestru Faustýnu Kowalskou, pokornou sestru, která se z tajemného Božího záměru stala prorockou hlasatelkou Božího Milosrdenství. Služebník Boží Jan Pavel II. poznal a prožil osobně nesmírné tragédie XX. století a dlouhou dobu si kladl otázku, co by mohlo postavit hráz záplavě zla. Odpověď se mohla najít jen v Boží lásce. Jen Boží milosrdenství je totiž schopno položit hranici zlu; jen láska všemohoucího Boha může zvítězit nad přesilou

zlých a nad ničivou silou egoismu a nenávisti. Proto během poslední návštěvy v Polsku při návratu do své rodné země mohl prohlásit: „Není jiného pramene naděje pro člověka než Boží milosrdenství“ (tam.).

Poděkujeme Pánu, že daroval Církvi tohoto svého věrného a odvážného služebníka. Chvalme a dobrořečme blahoslavené Panně Marii, že bděla ustavičně nad jeho osobou a nad jeho službou k blahu křesťanského lidu i celého lidstva. A zatímco obětujeme za jeho vyvolenou duši výkupnou Obět, prosme ho, aby se nadále přimlouval v nebi za každého z nás a zvláště za mne, kterého Boží Prozřetelnost povolala, aby přijal jeho nedocenitelné duchovní dědictví. Kež Církve následováním jeho příkladu a jeho nauky pokračuje věrně a bez kompromisů v jeho evangelizačním poslání a šíří neúnavně milosrdnou Kristovu lásku, pramen pravého pokoje pro celý svět.

Bollettino Vaticano
2. dubna 2008

Výročí předání Memoranda

Diskusní fórum „*Občanská angažovanost v nápravě vztahů církve a státu*“ se uskutečnilo dne 20. února 2008 v Olomouci při příležitosti 80. výročí uzavření smlouvy Modus vivendi mezi ČSR a Svatým stolcem v roce 1928 a prvního výročí předání Memoranda za nápravu vztahů státu a církvi. Na diskusním fóru vystoupili zástupci občanských sdružení angažovaných v *Koordinačním výboru Memoranda za nápravu vztahů státu a církvi v ČR*: Společnost pro dialog církve a státu, Moravskoslezská křesťanská akademie, Konfederace politických vězňů, Matice cyrilometodějská a zástupci Mladých křesťanských demokratů.

Memorandum podpořilo 15 000 signatářů a bylo předáno církevním a ústavním činitelům v Praze dne 20. 2. 2007. V průběhu roku mělo odezvu v obou komorách Parlamentu ČR, kde proběhla veřejná slyšení k této problematice. Zásadní odezvu mělo Memorandum v Úřadu vlády ČR, která ustavila vládní Komisi pro narovnání vztahů státu a schválila věcný záměr zákona *o nápravě některých majetkových křivd způsobených církvím a náboženským společenstvem v době nesvobody a o narovnání vztahu mezi státem a církvemi a náboženskými společenstvími*. Občanská iniciativa Memoranda sehrála svoji pozitivní roli a přispěla v procesu nápravy vzájemných vztahů. Tím však aktivita koordinačního vý-

boru Memoranda nekončí, protože je potřeba nadále monitorovat a aktivně se podílet na odborné diskusi při projednávání zákona o narovnání vztahů státu a církvi.

Na diskusním fóru vystoupil mimo jiné pan Leo Židek z Konfederace politických vězňů, která podpořila Memorandum. Ve svém příspěvku k občanské angažovanosti uvedl, že se dá očekávat, že při projednávání zákona vystoupí hodně poslanců proti. K překonání různých obstrukcí a nepochopení ze strany našich zákonodárců bude ještě zapotřebí hodně modliteb, ale také bude nutno působit na ně slovem i písmem, aby se začali dívat na nositele křesťanských idejí poněkud nestranněji. Za občanské sdružení Mladí křesťanští demokraté vystoupil ing. Marián Jurečka, který připomněl, že angažovat se v politické sféře má velký význam pro kultivaci tohoto prostředí a dává možnost aktivně se podílet ve správních orgánech na vnášení křesťanských hodnot do společnosti.

Na závěr společného setkání Koordinační výbor Memoranda společně s účastníky Diskusního fóra vydal prohlášení, ve kterém apeloval na zákonodárce, aby se zodpovědností ústavních činitelů vůči občanům naší republiky schválili bez zbytečných průtahů zákon, připravený společnou vládní a církevní komisí.

Podrobnější informace na www.cirkev-stat.org.

VZBOUŘENÍ V DIECÉZI ČÁCHY

Věřící v diecézi Čáchy se doslova vzbouřili proti plánům vytvořit z dosavadních 125 farností pouhých 45. Nová organizace má být zavedena od 1. ledna 2010. Sloučení se týkají prakticky celé diecéze. Je to ovšem diecéze, která má ze všech německých diecézí nejmenší počet kněží. Odpůrci slučování zřejmě nemají vyhlídky na úspěch. Před rezidencí se konala velká demonstrace, která však naštěstí skončila smířlivě. Biskup dal farnostem čas na rozmyšlenou do 15. září. Definitivní rozhodnutí padne 30. října.

Kath-net

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

práva na bezohlednost, nezodpovědnost, zvrácenost, sobectví a smrt. Jedině scestná společnost obhajobu zla vydává za toleranci. Jen ve zvrácené a scestné společnosti soudci hájí bezpráví, lékaři aplikují smrt, hospodáři si hromadí své statky na úkor člověka i přírody a závodí ve výrobě prostředků na sebezničení. Je to velké vítězství ďáblu lži, když lidé přestali vidět a chápat i naprosté samozřejmosti.

Žádný člověk by nedokázal vymyslet a uspořádat tak geniálně zvrácený a samolibý systém, který bují tím, že se žene do neodvratné záhuby. Tento systém nese jasný rukopis velkého génia a specialisty na scestí, lež a smrt. Ďábel je opravdový mistr v tom, jak dát podlé lži pláštík tak přesvědčivé pravdy, že jí většina slepě a nadšeně tleská a staví tak na hlavu to, čemu říká demokracie.

Ale všimněme si geniality satana i na tak významném jiném poli, jak postupuje i proti nám. Největším trumfem jeho strategie je skutečnost, že ačkoliv všechno svědčí o úspěších jeho stupňujících se aktivity, dokáže se zcela vytratit ze zorného pole, jako by ani neexistoval, a neberou ho nakonec na vědomí ani ti, kteří by především měli jeho lstivou zlobu demaskovat a soustavně pranýřovat.

Ďábel se dokázal zcela vyhnout i pozornosti II. vatikánského koncilu. Pokud Koncil mluví o ďáblu, mluví o něm jen jakožto o poraženém. A ďábel, nadmíru potěšený svým úspěšným alibi, odpověděl na církevní sněm pohotově tím, že rozpoutal nebyvalou „sexuální revoluci“, která rázem zbourala tisíciletá tabu, a od základu změnil kulturní a morální tvářnost tohoto světa. Úspěch této revoluce a proměny, které přinesla, se opravdu nedají pochopit a vysvětlit, nevezmeme-li v úvahu záměrné Satanovo dílo. Vývoj

pokrokové společnosti od šedesátých let je poznamenán působením zlého ducha, který v tomto období vystupuje nikoliv jako poražený a spoutaný, ale jako puštěný z řetězu. Je to dílo těch lidí, jejichž otec je ďábel a kteří prosazují to, co od nich jejich otec žádá (srov. Jan 8,44).

Svatý Pavel to dobře předvídal, když nás varoval, že náš nepřítel teprve vystoupí s velkými divy a zázraky a všemi možnými bezbožnými pletichami ke zkáze těch, kdo jsou určeni k záhubě, protože nepřijali lásku k pravdě, aby byli spaseni. „Proto Bůh na ně dopustí vliv bludu, že uvěří lživým naukám. Tak propadnou trestu všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale dali přednost špatnosti“ (2 Sol 2,9).

Jestliže i nás, kteří jsme byli s Kristem vzkříšeni k novému životu, kteří jsme už svlékli starého člověka a oblékli nového, kteří máme tolik posily ve svátostech a modlitbě Církve, musí apoštol Petr varovat důrazně před ďáblem, který obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltit, jak na tom musí být teprve ti, kteří nevěří v pravého Boha, ale jsou v zajetí model?

Už když Lhář poprvé obelstil člověka, představil mu Hospodin Ženu, která mu rozdrtila hlavu. Tato Žena je pro něho tou největší překážkou, proto proti ní bojuje s tou největší vynalézatostí. Aby potlačil její vliv a její kult, vystupuje dokonce jako Kristův advokát. Jedna z nejpodlejších lží, kterou otec lži vnuká a namlouvá lidem, je tvrzení, že úcta k Matce připravuje o úctu jejího Syna, že oslava Matky ochuzuje o slávu jejího Syna, a velké množství křesťanů mu skutečně uvěřilo, ačkoliv skutečnost je zcela opačná.

Jestliže všechna velikost a vznešenost Marie jakožto Matky vychází od Syna, bez její velikosti a vznešenosti by nebylo ani velikosti Syna. Vždyť každý její

titul, každá její přednost, každé její privilegium nám v první řadě odhaluje velikost Toho, kterého počala, porodila, kojila, vychovala a provázela při jeho díle spásy. Úžas nad jejími přednostmi, všechna úcta k ní a její chvála je chválou a oslavou Toho, který ji působením Ducha Svatého připravil tak, že se mohla stát Matkou Boha, Spasitele a Vykupitele, skrze kterého všechno je stvořeno.

Právě proto, že je Matkou Vykupitele, proto je Matkou božské milosti. Protože je Matkou Toho, který je Moudrost, je Trůnem Moudrosti. Protože je Matkou Nejvyššího, je Zrcadlem Spravedlnosti. Protože je Matkou Spasitele, je Příčinou naší radosti a Bránou nebes, protože je skutečnou snoubenkou Ducha Svatého, je jeho Stánkem. Náhery a vznešenost Královny ani v nejmenší neohrožuje a nezastíňuje slávu Krále, ale je jeho nejvyšší ozdobou a oslavou. Každá její přednost je přece v tom nejhlubším slova smyslu christologická.

Proto také přehlížení Matky Spasitele nejenže nakonec nevedlo k větší úctě a oslavě Božího Syna, nýbrž naopak, právě z těch míst a z těch pramenů, které nectí a přehlíží Pannu Marii, se nejvíce šíří zpochybování jeho božství, jeho velikosti, kterou dokázal svým zmrtnýchvstáním, právě odtud přichází odmítání mnoha jeho slov, darů a svátostí, a také odmítání jeho nesmírného díla, které skrze Ducha Svatého v průběhu dějin i v současnosti osvědčuje na nesčetných zástupcích světů a světic.

Léčka Mariina Nepřítele se skrývá za názory, že potvrzení a přiznání plné pravdy o Marii, Dceři Nejvyššího, jakožto Spoluvykupitelce, Pomocnici a Prostřednici všech milostí může ohrozit sjednocení křesťanů. Není jiné cesty k jednotě křesťanů, k obnovení jednoty všech je-

ho údů, než právě skrze tu, která jakožto Matka Hlavy je z jejího rozhodnutí také Matkou všech těchto údů, Matkou jednoho těla. Výrok svatého Cypriána, že nemůže mít Boha za Otce ten, kdo nemá za matku Církev, můžeme v plné míře chápat i v tom smyslu, že nemůže mít Boha za Otce ten, kdo nemá za matku Pannu Marii, neboť ona je Matkou Církve. Proto nemůžeme našim odloučeným bratřím prokázat větší a spasitelnější službu, než když jim představíme Matku všech křesťanů právě v té nejvyšší vznešenosti, plnosti a slávě, když zdůrazníme a slavnostně vyznáme všechny její přednosti s tituly, aby pochopili, že bez Ženy oděné sluncem, kterou tak dlouho přehlíží a podceňují, nemohou vzdávat pravou a úplnou úctu ani Ježíši Kristu, jejímu Synu.

Kdo má oči k vidění, nemůže popřít, že se schyluje k rozhodujícímu střetu mezi syny Božími a syny Zlého. Ke komu se chtějí uchýlit naši protestantští bratři, u koho chtějí v této zbesilé bouři zakotvit lodičky svých církví a církviček, když nemají ani sloup Eucharistie, ani sloup Pomocnice křesťanů?

Přiblížil se opět slavný mariánský měsíc. Zamysleme se dobře nad tím, jak obnovit pozornost k májovým pobožnostem a vrátit jim ten lesk, který zasluhují, a duchovní význam, který pro nás mají. Májové pobožnosti byly od svého počátku významnou součástí evangelizace, která kdysi vrátila katolický charakter našim zemím, zpusťšeným reformací. Bývaly to kdysi každodenní radostné slavnosti celé farnosti. Vraťme se k Marii, přicházejme se poklonit a představit té, která ukázala v Káně, jak umí velice citlivě postřehnout všechny naše naléhavé potřeby a přimluvit se u svého všemohoucího Syna, aby nám nescházelo víno.

-š-

Ne 20. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Bolek a Lolek (37. díl): Nad Orinokem 8.25 Kostel na předměstí (P) 8.40 Festival KAFKA 2007 9.05 Na koberečku (42) 9.20 Pro zdraví 9.30 Ecce homo: RNDr. Marta Kalužná, PhD. 9.35 Pro víta mundi (77) - Petr Chromčák 10.20 Evangelium 10.30 Noemova pošta (duben 2008) 12.00 Domov sv. Alžběty na Žernůvce 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.30 Léta letí k andělům (9) - P. Gereon Tomáš Biňovec, OPraem. 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 15.25 Programová nabídka TV NOE 15.30 Návštěva Sv. otce v Ground Zero (místo atentátu z 11. 9. 2001) (L) 16.05 Relativistická Evropa (4. díl) 16.35 Primiční homilie P. Mgr. Dr. Ing. Pavla Konzubla 17.00 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem 17.40 Ve jménu Ježíše (21. díl): Vítězství Franků u Poitiers (P) 18.05 Cesty za poznáním: Ngorongoro Crater, Garden of the Gods, Mývatn 18.35 Po stopách Ježíše Krista (7) 19.05 Přírodní zázraky Evropy (10/12) 19.55 Z pokladů duše 20.00 Octava Dies (477) (P) 20.30 Mše svatá ze Stadionu Yankee v New Yorku (L) 22.45 Pro zdraví 23.00 První čtení 23.25 Bez hábitu aneb Magazín o rádech, komunitách a hnutích 0.25 Tygři oceánů I. 0.55 Evangelium 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 21. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Po stopách Ježíše Krista (7) 8.35 Na koberečku (42) 8.50 Primiční homilie P. Mgr. Dr. Ing. Pavla Konzubla 9.15 Octava Dies (477) 9.45 Cesty za poznáním: Velká čínská zeď, Taj Mahal, Náměstí sv. Marka 10.15 Nowa Huta 10.45 Přírodní zázraky Evropy (10/12) 11.40 Bolek a Lolek (37. díl): Nad Orinokem 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi (47) - Jan Rychlý, SDB 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Katolíci v Moskvě 16.35 Domov důchodců v Buchlovicích (P) 16.50 Česká škola na Haiti 17.15 Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce 17.35 Dětská televize (3/2008) 18.05 Po stopách Ježíše Krista (7) 18.35 Bolek a Lolek (38. díl): Nešťastné jeptišky 18.45 Cesty za poznáním: Velká čínská zeď, Taj Mahal, Náměstí sv. Marka 19.20 Léta letí k andělům (9) - P. Gereon Tomáš Biňovec, OPraem. 19.45 Kostel na předměstí 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Hluboká (P) 20.35 Na koberečku (43) (P) 20.50 Zpravodajské Noeviny 21.05 Ecce homo: RNDr. Marta Kalužná, PhD. 21.10 Noční univerzita 22.10 Exit 316 (33. díl): Zlomená srdce 22.30 Octava Dies (477) 23.00 Koncert skupiny Paprsky 0.30 Relativistická Evropa (4. díl) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 22. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 8.35 Katolíci v Moskvě 9.05 Pro víta mundi (77) - Petr Chromčák 9.45 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 10.10 Noemova pošta (duben 2008) 11.45 Bolek a Lolek (38. díl): Nešťastné

jeptišky 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Vox 006, festival křesťanských kapel (1) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Česká škola na Haiti 16.30 Pro víta mundi (47) - Jan Rychlý, SDB 17.10 Katolíci v Moskvě 17.40 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 18.10 Dětská televize (3/2008) 18.35 Bolek a Lolek (39. díl): Nezvyklý objev 18.45 Kostel na předměstí 19.00 Přírodní zázraky Evropy (11/12) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Společnost sester Ježíšových 21.05 Tygři oceánů I. (2. část) (P) 21.35 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (P) 22.05 Octava Dies (477) 22.35 Kinematograf múz: FILM V MUZEU 23.35 Kostel na předměstí 23.50 Česká škola na Haiti 0.15 Pro víta mundi (47) - Jan Rychlý, SDB 0.55 Zpravodajské Noeviny 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 23. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Ecce homo: RNDr. Marta Kalužná, PhD. 8.10 Tygři oceánů I. (2. část) 8.45 Kinematograf múz: FILM V MUZEU 9.45 Zpravodajské Noeviny 10.00 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Domov důchodců v Buchlovicích 12.20 Čteme z křesťanských periodik 12.30 Česká škola na Haiti 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Zpravodajské Noeviny 16.15 Pro zdraví 16.25 Noční univerzita 17.20 Přírodní zázraky Evropy (11/12) 18.20 Exit 316 (28. díl): Podvod (P) 18.35 Klaunský pohádkový kufřík (23. díl): O věrnosti 18.45 Cesty za poznáním: Great Salt Lake, Serengeti, Colorado Nat Museum 19.15 Pro víta mundi (77) - Petr Chromčák 19.55 Z pokladů duše 20.00 Léta letí k andělům (19) - Dagmar Pohunková (P) 20.25 Pro zdraví (P) 20.35 Skauting je cesta (P) 20.45 Katolíci v Moskvě 21.20 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 21.50 Po stopách Ježíše Krista (7) 22.25 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 0.35 Léta letí k andělům (7) - P. František Lízna, SJ 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 24. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava Dies (477) 8.35 Dětská televize (3/2008) 9.00 Noční univerzita 10.00 Skauting je cesta 10.15 Po stopách Ježíše Krista (7) 10.45 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 11.20 Exit 316 (28. díl): Podvod 11.40 Bolek a Lolek (39. díl): Nezvyklý objev 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní zázraky Evropy (11/12) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 16.35 Kostel na předměstí 16.55 Na koberečku (43) 17.10 Po stopách Ježíše Krista (7) 17.40 Za závojem (P) 18.35 Bolek a Lolek (40. díl): Ochránci práva (P) 18.45 Ecce homo: Pavol Potoček (P) 18.50 Skauting je cesta 19.00 Cesty za poznáním: Velká čínská zeď, Taj Mahal, Náměstí

Počaply u Terezína - poutní slavnost sv. Vojtěcha, sobota 26. dubna 2008. V 15.30 hod. tradiční mše svatá - slouží P. Mgr. Jan Gerndt, farář u Uhříněvsi. Při mši svaté bude zpívat chrámový sbor z Litoměřic. Po mši svaté uctění ostatků sv. Vojtěcha a ve farním sále přednáška Mgr. Michala Semína „Oběť mše svaté a katolická rodina“.

sv. Marka 19.30 Exit 316 (28. díl): Podvod 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi (78) - Anton Srholec (P) 20.45 Octava Dies (477) 21.15 Na koberečku (43) 21.30 Pro zdraví 21.40 Primiční homilie P. Mgr. Dr. Ing. Pavla Konzubla 22.00 Katolíci v Moskvě 22.30 Po stopách Ježíše Krista (7) 23.00 Tygři oceánů I. (2. část) 23.30 Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 25. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Za závojem 9.05 Léta letí k andělům (19) - Dagmar Pohunková 9.25 Exit 316 (28. díl): Podvod 9.45 Bez hábitu: Společnost sester Ježíšových 10.50 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 11.10 Octava Dies (477) 11.40 Bolek a Lolek (40. díl): Ochránci práva 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (21. díl): Vítězství Franků u Poitiers 12.30 Katolíci v Moskvě 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.40 Žít cestou (P) 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (28. díl): Podvod 18.35 Bolek a Lolek (41. díl): Olympiáda v Mexiku 18.50 Pro víta mundi (78) - Anton Srholec 19.30 Cesty za poznáním: Colorado Nat Museum, Krimmler Wasserfalle, Selours Game Reserve 20.00 Z pokladů duše 20.05 Otazníky na téma: Exorcismus (L) 21.45 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 22.15 Ecce homo: Pavol Potoček 22.20 Bez hábitu: Společnost sester Ježíšových 23.25 Zpravodajské Noeviny 23.35 Noční univerzita 0.35 Skauting je cesta 0.45 Octava Dies (477) 1.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 26. 4.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Ecce homo: Pavol Potoček 8.10 Exit 316 (28. díl): Podvod 8.30 Ve jménu Ježíše (21. díl): Vítězství Franků u Poitiers 9.00 Cesty za poznáním: Black Canyon, Badlands, Lake Manyara (P) 9.35 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.40 Za závojem 10.35 Žít cestou 11.05 Pro víta mundi (47) - Jan Rychlý, SDB 11.40 O Mlsákově 11.55 Z pokladů duše 12.05 Domov důchodců v Buchlovicích 12.25 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (10) - sochař Václav Česák 16.30 Katolíci v Moskvě 17.00 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 17.30 Do vienka dané... 17.45 Žít cestou 18.05 Domov důchodců v Buchlovicích 18.20 Na koberečku (43) 18.35 O Mlsákově 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Black Canyon, Badlands, Lake Manyara 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách Ježíše Krista (8/10) (P) 20.35 Primiční homilie P. Davida Boumy (P) 21.05 Za závojem 22.00 Léta letí k andělům (19) - Dagmar Pohunková 22.25 Přírodní zázraky Evropy (11/12) 23.20 Pro víta mundi (78) - Anton Srholec 0.00 Vox 006, festival křesťanských kapel (1) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Prof. ThDr. Václava Wolfa CO ZNAMENÁ VĚŘIT?**, která se bude konat **v úterý 6. května 2008 v 18 hod.** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **JARNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ**, která se koná **v neděli 4. května 2008** ke svátku Nalezení svatého Kříže. **Program poutí:** Sobota 3. května – 18.00 mše svatá v předvečer poutí. • **Neděle 4. května** – 7.15 a 9.00 mše svatá, 11.00 – slavná mše svatá (slouží eucharistián z Vídně P. Leo Kuchař). Během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi. Ve 14.30 svátostně požehnaní a zakončení poutí.

Duchovní správa poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor ve spolupráci s Centrem pro rodinu z ostravsko-opavské diecéze a s děkanátem Ostrava srdečně zve na **Diecézní pouť rodin v neděli 4. května 2008 v 15.00 hodin.**

Program: 12.30 – křížová cesta pro děti i dospělé, trasa vede z města Zlatých Hor (od 1. zastavení u Bohemy) na poutní místo • 13.00 – program, který zajišťuje děkanát z Ostravy na poutním místě • 14.00 – informace o činnosti Centra pro rodinu z biskupství ostravsko-opavské diecéze • 14.15 – společná modlitba růžence • 15.00 – mše svatá – slouží biskupský vikář P. Mgr. Adam Rucki se spolubratry v kněžské službě. Z Jeseníku jede autobus od kostela v 11.00 hodin a bude zastavovat na všech obvyklých zastávkách. Zpět pojedou po ukončení poutě v 17.30 hodin. Kyvadlová doprava od autobusového nádraží Zl.Hory pojedou v 11.50, 13.00 a 13.40 hodin.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory pořádá: **28. 6. – 5. 7. 2008** pobyt pro prarodiče s vnoučaty „Prázdniny v Krkonoších“ – Marianum, Janské Lázně – I. turnus • **26. 7. – 2. 8. 2008** pobyt pro prarodiče s vnoučaty „Prázdniny v Krkonoších“ – Marianum, Janské Lázně – II. turnus • **16. – 23. 8. 2008** pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt v Krkonoších – Marianum, Janské Lázně. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 nebo 739 925 941, e-mail: dcs@diecezezhk.cz.

Kamarádi cyklisté! Zveme Vás pod orelské perutě, abyste se s námi v roce 2008 rozjeli volně po české vlasti. Pozdravte ji s námi z cyklistického sedla! A.h.o.J!

10. 5. – Cykloturistický memoriál bratra Vitáskova (III. ročník), cyklistické putování do Dobříše. Start v 10.00 hod. na vlak. nádraží ve Zdicích (okr. Beroun). Vlastivědné zastávky: Chodouň (rodiště hudebního skladatele Josefa Poncára), Horymírov Neumětely, Hostomice, brdskými hvozdy do Dobříše. V cíli občerstvení, možnost noclehu v orlovně. Trasa: 35 km. (OŽS)

31. 5. – 1. 6. – Cyklistická výprava Kladno – Nechranická přehrada, koupání (u Kadaně) – Počaply u Litoměřic. V Počaplech mše sv., nocleh. Druhý den labskou vinařskou cyklostezkou do Roudnice nad Labem, Říp, Velvary, Kladno. Trasa: 93,5 km. (OŽS)

16. 6. – Cyklistický výlet do Dobřan (Plzeňsko). Návštěva místních kostelů a pivovaru. Po domluvě je možno prodloužení trasy. Výchozí bod Plzeň. Trasa: minimálně 40 km (možno prodloužit). Info OŽK.

Zástupci organizátorů: Plzeňský kraj – br. Petr Schiller (Orel župa Kozinova, OŽK), Schiller.p@centrum.cz • Středočeský kraj – br. Stanislav Vejvar (Orel župa Svatováclavská, OŽS), standa.vejvar@volny.cz.

Liturgická čtení

Neděle 20. 4. – 5. neděle velikonoční
1. čt.: Sk 6,1–7
Ž 33(32),1–2.4–5.18–19
Odp.: 22a (*At' spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.* Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: 1 Petr 2,4–9
Ev.: Jan 14,1–12
Slovo na den: To Otec koná své skutky.

Pondělí 21. 4. – nez. pam. sv. Anselma

1.čt.: Sk 14,5–18
Ž 115(113B),1–2.3–4.15–16
Odp.: 1 (*Nikoli nám, Hospodine, ale svému jménu zjednej slávu.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,21–26
Slovo na den: Učiníme si u něho přibyték.

Úterý 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 14,19–28
Ž 145(144),10–11.12–13ab.21
Odp.: srov. 12a (*At' tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznesené říše.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,27–31a
Slovo na den: Odcházím.

Středa 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49
nebo Kol 1,24–29; 2,4–8
Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10
Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 10,11–16
Slovo na den: Kdo je najatý za mzdu, tomu na ovčích nezáleží.

Čtvrtek 24. 4. – nez. pam. sv. Jiří nebo sv. Fidela ze Sigmaringy

1. čt.: Sk 15,7–21
Ž 96(95),1–2a.2b–3.10
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,9–11
Slovo na den: Zůstaňte v mé lásce.

Pátek 25. 4. – svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b–14
Ž 89(88),2–3.6–7.16–17
Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mk 16,15–20
Slovo na den: Brát hady do ruky.

Sobota 26. 4. – ferie

1. čt.: Sk 16,1–10
Ž 100(99),1–2.3.5
Odp.: 1 (*Plesejte Hospodinu, všechny země.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 15,18–21
Slovo na den: Nejsťe ze světa.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

19. – 26. DUBNA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 4.		PO 21. 4.		ÚT 22. 4.		ST 23. 4.		ČT 24. 4.		PÁ 25. 4.		SO 26. 4.			
Antifona	518	582	518	582	518	582	1708	1924	518	582	1354	1499	518	582		
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	518	582	518	582	518	582	1349	1494	518	582	1673	1893	518	582		
Antifony	587	660	828	929	843	946	1350	1494	874	979	1682	1499	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	813	914	874	980	813	914	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	587	661	591	665	594	669	1350	1495	601	676	1682	1500	607	683		
Antifona k Zach. kantiku	588	661	591	665	595	669	1350	1495	601	676	1354	1500	607	683		
Prosby	588	661	592	665	595	669	1724	1943	601	676	1683	1500	607	683		
Závěrečná modlitba	588	662	1348	1493	595	670	1350	1495	1353	1498	1354	1501	608	684		
Modlitba během dne:																
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583		
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	589	662	592	666	596	670	1713	1930	602	677	1684	1501	608	684		
Závěrečná modlitba	588	662	592	666	595	670	1350	1495	602	677	1354	1501	608	684		
Nešpory:																
	SO 19. 4.															
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	1351	1496	517	581	1685	1502	517	581
Antifony	585	659	590	663	838	940	853	957	1715	1932	884	990	1685	1503	609	686
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	1715	1932	884	990	1678	1897	916	1025
Kr. čtení a zpěv	586	659	590	664	593	667	596	671	1352	1497	603	678	1686	1503	609	686
Ant. ke kant. P. M.	586	659	590	664	594	668	597	671	1352	1497	603	679	1354	1504	610	686
Prosby	586	660	590	664	594	668	597	672	1718	1936	603	679	1686	1504	610	687
Záv. modlitba	588	662	588	662	1348	1493	595	670	1350	1495	1353	1498	1354	1501	612	689
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin: 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

NOVINKY

UKŘIŽOVÁNÍ

Luisa Piccarreta • Z angličtiny přeložil
P. Filip M. Antonín Stajner

Velká italská mystička Luisa Piccarreta (1865–1947), jejíž proces blahorečení právě probíhá, se odevzdávala Pánu Ježíši jako oběť lásky. Pod poslušností zapisovala jeho sdělení. Z knihy Hodiny utrpení našeho Pána Ježíše Krista byla pro české čtenáře přeložena a vydána kapitola Ukřížování. V závěru je uveden stručný životopis Boží služebnice a nástin duchovního života v Boží Vůli.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 44 stran, 50 Kč

O MŠI SVATÉ

Sestavil Josef Vlček

Praktická příručka nejen pro ministranty, ale i pro kněze a věřící lid. Popisuje průběh ritu mše svaté podle misálu z roku 1962, schváleného bl. Janem XXIII., obsahuje latinské texty a jejich české překlady (dvousloupcová sazba), stručný přehled latinské výslovnosti a několik dalších informací. Pro názornost jednotlivých postojů a úkonů poslouží velmi dobře černobílé obrázky.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, opravené vydání
Brož., A5, 86 stran, 78 Kč

FORMÁT A5

DOTISK

PEKLO EXISTUJE

P. Giuseppe Tomaselli • Z italského přeložil PhDr. Lubomír Štula

Zkušený italský exorcista představuje na pozadí biblických textů a učení katolické církve skutečnost existence pekla. Oporu pro své úvahy nachází v pravdivých příbězích, které se v historii lidstva staly a které jsou nezvratným důkazem, že peklo opravdu existuje.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk prvního vydání
Brož., A6, 88 stran, 59 Kč

Upozorňujeme na prodejce křesťanské literatury, který objíždí fary a nabízí mj. nelegálně vytisknutý plagiat (nepovedenou kopii) knihy Svatý Šarbel Machlúf, kterou nedávno vydala Římskokatolická farnost Kojetín ve spolupráci s nakladatelstvím Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Originál lze snadno rozpoznat – obálka je tvrdý křídový karton a velmi lesklé lamino, kvalitní tisk textu uvnitř. Oproti tomu je prodávána kopie s obálkou na obyčejném papíře, s velmi nekvalitní barvou textu, je vidět také původní šití originální brožury a výrazný posun sazbového obrazce. Jelikož se jedná o trestný čin, který mj. poškozují dobré jméno vydavatelů a autora publikace, jsme nuceni na toto nekalé podnikání upozornit a vyzvat k bdělosti při koupi knihy. Uvítáme, když nám podáte informaci, pokud Vám dotyčná osoba bude uvedeny plagiat nabízet k odkoupení. Věříme, že i nadále zůstaneme v očích Vás, věrných čtenářů, seriózním podnikem, kterému jde na prvním místě o kvalitu dobré katolické literatury za dostupnou cenu.

Josef Vlček

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.